

HET WOORD WERD VLEES

(INDIA REISVERSLAG)

 Goedemorgen, vriend. Het is zeker een voorrecht om hier weer in de tabernakel te zijn, deze ochtend. Natuurlijk, als wij door verschillende delen van de wereld reizen, enzovoort, soms vraag je je af of je ooit terug zal zijn, maar om . . . en de angsten en gevaren en dingen te zien die voor ons liggen. Maar zoals Broeder Neville net zei: “De Heer zal voor ons zorgen.” Dat is, we leren Hem te vertrouwen voor . . . [Leeg gedeelte op de band—Red.] En vanmorgen is het een . . .

² Ik geloof dat ik een diepere liefde voor de Heer Jezus heb dan ik ooit in mijn hele leven heb gehad. Nadat ik de verschillende religies van de wereld heb gezien, en hun werking en wat ze geloven, en hun theologie enzovoort, en dan tot het besef te komen dat wij, als Christenen, de ware en levende God hebben. Alle andere religies lijken gewoon in het niets te vervagen, wanneer—wanneer Christendom er—er naartoe wordt gebracht.

³ Nu, ik ben niet te luid, in het spreken. Als iemand iets dichterbij wil komen, wel, u—u bent meer dan welkom om naar voren te komen, terwijl we wachten.

⁴ Ik wil slechts in het kort het verslag van de bijeenkomst overzee geven, en zodat u een—een idee zult hebben van wat de Heer overzee wel heeft gedaan. Want wij zijn . . . u bent een deel van de groep die mij stuurde, en u bad voor mij toen ik daar was, dus u hebt het recht om te weten wat de Heer deed. Het was een—grote en geweldige samenkomsten die we hadden. Ze . . .

⁵ In Portugal; Lissabon, Portugal, hadden we één van de beste samenkomsten die ik in een lange tijd heb gehad, gewoon om langs te komen zoals wij dat deden. Het is een streng, honderd procent katholiek land, is Portugal, die uit Spanje kwam. En de Spanjaarden waren katholiek, en trokken binnen. En heel—heel Portugal is katholiek. Maar precies in het midden van dit alles heeft de Heer Zijn Geest over de gemeenten uitgestort, en we hadden zulke samenkomsten en wonderen!

⁶ En vele, vele duizenden . . . Nu, als er hier katholieke mensen zijn, ik probeer niet te zeggen dat mensen bekeerd werden tot Christendom vanuit het katholicisme; want het is een vertegenwoordiger van het Christendom. Maar de mensen die gewoonlijk gewoon naar—naar de katholieke kerk gaan, en niet echt toegewijde Christenen; we hebben het onder de Protestanten ook; ze zeggen gewoon: “Wel, ik ben katholiek omdat mijn grootmoeder katholiek was.” En meer niet, ze—ze

overwegen het niet. Maar deze mensen, zo, werden bij duizenden naar de Heer Jezus Christus geleid, in de samenkomst in Portugal.

⁷ Daarna zijn wij van daaruit naar Rome gegaan. En juist. . . Wel, ik heb de grote catacomben bezocht waar de Christenen in het begin naar de kerk gingen, in de vroege eeuwen. En daar hadden we zo'n geweldige ervaring om naar beneden te gaan, vooral in de Sint Angelo Catacomben. En natuurlijk waren onze gidsen strikt genomen katholiek. En zij probeerden te zeggen dat ze katholiek waren, maar alle inscripties en alles toonde aan dat het anders was; dat het niet zo was, ziet u.

⁸ En vandaar gingen wij dan naar Vaticaanstad. En in Vaticaanstad had ik een geweldige tijd. En had een genezingsdienst in de schaduw van de Sint-Pieterskathedraal daar; een geweldige samenkomst. En letterlijk gewoon allen die er konden komen, waar we het in het geheim moesten doen, en de mensen gewoon moesten laten weten waar we waren. En duizenden kwamen er en accepteerden de Heer Jezus Christus, en Hij verrichtte wonderen en tekenen en wonderen onder de mensen. In de . . . in Vaticaanstad, kunt u zich dat voorstellen?

⁹ En ik kon . . . en ontmoette veel van de grote beroemdheden van het land op deze keer, omdat Baron von Blomberg bij ons was, hij was de manager van de samenkomst en welbekend bij alle vorsten en potentaten enzovoort van de wereld. In Lissabon, wel, we hebben de gouverneur van het parlement ontmoet, hadden een diner met hen. En in Rome, alle hoogwaardigheidsbekleders daar.

¹⁰ En deze koning Farouk, Farouk, hoe hij ook heette, uit Egypte, die net met de jonge dame trouwde, weet u, voor zover wij begrijpen, daarna weer gescheiden. En hij heeft recht op vier vrouwen, dus hij—hij heeft er nu nog maar een of twee. Maar hij trouwde met dit jonge meisje, schoolmeisje, en u hoorde de publiciteit in de krant enzovoort. Aardige man om mee te praten. Grote kerel, geweldig. . . Ik bedoel: grote kerel! Hij was groot. Dus hij—hij was een aardige man.

¹¹ Verder ontmoetten we een paar van de koninginnen van daar in de Oriënt enzovoort. En dan waren zij daar in Rome, en wetend dat we daar waren, kwamen ze om ons te ontmoeten.

¹² En had een audiëntie bij de paus, en had naar hem toe kunnen gaan om met hem te spreken. Maar toen ik erachter kwam dat je zijn ring en zijn teen moest kussen, zei ik: "Nee, nee. Eh-eh! Nee." Zie? Ik zal elke man zijn gepaste begroeting geven, als eerwaarde, doctor, wat hij ook is, om hem de eer te bewijzen, en mijn hoed voor hem afnemen, als een heer, enzovoort. Maar als het op aanbidding aankomt, is er maar Eén, dat is de Heer Jezus Christus. En dat zou ik niet doen.

13 Dus zei hij dat hij had gevraagd, de baron vroeg enzovoort, of hij mij daar op een dinsdagmiddag kon hebben, of zoiets. Hij zei: “Nu, als u binnengaat,” zei, “het eerste wat u doet, is voor hem buigen. Dan strekt hij zijn ring uit, en u kust zijn ring. Dan steekt hij zijn voet uit, met een teen, daarop.”

14 Ik zei: “Nee, nee, nee. Nee, meneer. Vergeet dat maar. Dat doen we niet.”

15 Dus, gingen dan naar Kairo, Egypte en Athene, Griekenland, verder naar—naar verschillende delen van het land, en eindigden tenslotte in Bombay. En ik zeg u, ik geloof niet dat ik er in tien jaar uit zou kunnen komen van wat ik in Bombay heb gezien, van hoe het was. Ik . . . Het zijn de meest zielige blikken die ik ooit in mijn leven zag, van over de hele wereld.

16 Dit is nagenoeg alles behalve het uiterste Oosten. Ik heb nagenoeg alle landen van Europa en Azië bezocht en—en door dat deel van het gebied, zelfs tot aan de grenzen met Rusland, maar ben nog nooit in Japan geweest. En dat zou het volgende op het programma zijn, dit, Australië en Nieuw-Zeeland en Japan. Mijn volgende stop, van waar ik was, was Hong Kong, China. We waren net aan de andere kant, veel dichterbij om naar de Verenigde Staten te komen, via *deze* kant. We moesten gewoon stoppen in Hong Kong, Tokio, Formosa, en Guam, Wake, Filippijnen, dan hier. In plaats daarvan gingen we helemaal de andere kant op om weer—er weer te komen. Maar daar . . .

17 Er zijn geen arme mensen in Amerika. Het maakt mij niet uit waar hij is en hoe moeilijk hij moet leven, er is nooit, niet één arm persoon in Amerika. Als u hem in een steegje vindt, etend uit een vuilnisbak, zijn kleren helemaal van hem af, en zo meer, is hij een miljonair. Denk nooit dat hij arm is, want dat is hij niet, nadat u ooit India hebt bezocht; daar ziet u de arme mensen. Wel, ik zeg u, een hard . . .

18 Ik ben hardvochtig. Ik heb zoveel gezien en heb zoveel moeten meemaken. Velen van u begrijpen misschien niet hoe een effect het op een mens heeft, als u zoveel dingen ziet, en u de hele tijd over de top ervan moet gaan, op die manier, uzelf anders moet laten voelen. Na een tijdje komt u in dat soort atmosfeer, totdat u naar dingen kijkt en het gewoon niet opmerkt, want u—u hebt uzelf tot die plaats gebracht.

19 Zoals een dokter die een man open moet snijden, naar binnen moet reiken en zijn blindedarm eruit moet halen. De eerste keer dat hij dat deed, viel hij misschien flauw of zoiets. Maar na een tijdje komt hij tot een plaats dat hij weet dat het gedaan moet worden, dus doet hij het gewoon. En als een patiënt leeft of sterft, wel, hij heeft gewoon, hij heeft zijn best gedaan.

20 En een prediker wordt ook zo, wanneer u . . . in het bijzonder een apostel. Of—of, wat . . . Wel, een apostel is een zendeling. Het woord zendel- . . . *apostel* betekent “iemand die gezonden

wordt.” En waarom de zendeling een zendeling genoemd wil worden in plaats van een apostel, weet ik niet. De Bijbelse orde ervan is, is apostel. En dus wordt hij dan uitgezonden. Hij hoeft niet per se een prediker te zijn. Hij . . . apostel hoeft geen prediker te zijn; hij moet gewoon een afgezant zijn. God stuurde hem om bepaalde dingen te doen.

²¹ En daar dus, zeg ik u, toen we India binnengingen, en om die arme mensen op straat te zien liggen en te verhongeren. En kleine moeders met hun baby's, en ergens voor zitten te bedelen. En ze sterven zelf van de honger, maar laten hun baby niet sterven. En voor slechts kleine kwartje, één cent muntstukken, of iets. Als ze elke drie dagen zoveel eten kunnen krijgen, kunnen ze het halen. Ze hebben geen huis om naartoe te gaan. Gewoon als ze slaperig worden, gaan ze op straat liggen. En ze . . . oud verwilderd varken, misschien, wordt niet groter dan ongeveer zo, en zijn zijden samengetrokken van de honger, loopt rond over de mensen heen. En een oude geit, en hij staat ook op het punt in te storten, loopt over de mensen heen. En ze stinken. En o, u hebt nog nooit zo'n puinhoop gezien als waar India in verkeert! Het is natuurlijk nagenoeg altijd zo geweest. Het is niets nieuws.

²² Ze zijn pas ongeveer zes jaar geleden onafhankelijk geworden, door bankroet gaan van Engeland, zoals u weet. En ze—ze zijn een heel eigenaardig volk.

²³ Ik heb nog nooit in heel India een man gezien, tussen al de miljoenen die ik te zien kreeg, die ledematen had, waar ook maar, boven in hun dij hier, zo groot in omtrek; allemaal echt magere, knokige mensen. En bij mijn raam, het zou het hart van een man breken, terwijl mijn zoon die daar achterin zit te luisteren. En hij zat voor het raam en keek naar mensen die op straat zaten. Toen ze erachter kwamen waar ik was, en melaatsen zonder handen, dingen als kleine stompjes die in de lucht opstaken, bedelend om wat te eten of wat ook maar; en geen voeten, en wit met melaatsheid. En o, het is, de ene kon de andere nauwelijks helpen. En o, het is het meest jammerlijke blik dat u ooit hebt gezien!

²⁴ En ik zei tegen de zendingen, ik zei: “Ik kan het gewoon niet verdragen.” Ik gaf elke cent weg die ik had, en alles, op de straat. En ik—ik—ik dacht: “Ze hebben net zoveel recht om te eten als mijn Sarah en Rebekah.”

²⁵ En—en—en u beseft gewoon niet hoe gezegend u bent, mensen. Nu, dat klopt, u beseft het niet. Weet u, u zou omhoog moeten kijken en zien waar het vandaan komt. Lieve hemel! Het komt . . . En het Amerikaanse volk is als een varken onder een appelboom. Weet u, hij . . . de hele dag vallen de appels op zijn hoofd, en hij zal ze opeten en nooit naar boven kijken om te zien waar ze vandaan komen. En zo zijn we. We denken er nooit over na, ik bedoel in het algemeen; ik bedoel niet u mensen

hier. U bent Christenen. Maar ik—ik bedoel de mensen in het algemeen, hoe ze gewoon. . . ze—ze beseffen niet hoe gezegend en hoe welvarend ze zijn.

²⁶ Het afval van Jeffersonville zou, vandaag, zou een kwart van India voeden. Dat klopt. Dat klopt, en ze zouden blij zijn om het te krijgen, wat ook. Ze. . .

²⁷ U ziet de man in de vuilnisbak; u zegt: “Wel, Broeder Branham, hoe zit het met *die* kerel? Heeft nauwelijks kleren en haveloos.” Maar kijk, het enige wat hij moet doen is liefdadigheid vragen, en ze zouden hem helpen. Die kerel heeft geen liefdadigheid daar. Hij, vooral als hij ergens in een hut woont waar hij als het regent in een treinwagon kan stappen.

²⁸ Hij heeft niets om naartoe te gaan. Waar hij valt, daar blijft hij gewoon liggen. En ze pakken ze op als ze sterven en cremieren ze, gooien ze in een grote kuil of ergens als dat, en halen ze weg van de straten, of wat maar ook; melaatsen, enzovoort. Niemand wil ze. Geen plaats om naartoe te gaan. Niets. Ze hebben honger. Het zijn mensen, net als wij.

²⁹ En ik zeg u, broeder, ik—ik kon het niet verdragen. Ik kreeg bijna een zenuwzinking. En ik ben nu al die dagen thuis sinds afgelopen zondag. En ik kon de kamer niet uit. Mijn vrouw daar kent de waarheid, ongeveer vijf dagen lang. Ik kon er zowat van omkomen. Zelfs toen onze dokter mijn bloeddruk nam, zei hij: “Sjonge, u kunt maar beter wat rusten.” Zei: “Uw zenuwen zijn zo laag dat uw bloeddruk zo ver gedaald is en niet eens uw bloed omhoog brengt, op die manier, om het weer omhoog te brengen.” Ik. . . Het brak me bijna in tweeën om zulke dingen te zien.

³⁰ En dat, en sommigen van de zendelingen zeiden: “Broeder Branham, als dit u pijn doet, ga dan nooit naar het binnenland, want het is vele, vele malen erger dan dit.” Bombay is hun grootste stad en de mooiste stad die ze hebben. En u zou het eens moeten zien!

³¹ En nu, naar de religies, naar die kant, ik heb nog nooit zoiets gezien, zo veel bijgeloof! Mensen totaal verblind door naar de zon te kijken, de zon te aanbidden; ze worden gewoon blind van naar de zon te kijken.

³² Ik werd daar gastvrij ontvangen door, wel, de beroemdheden, dat is waar, door meneer Nehru en de president en het parlement en hen allemaal. Ik heb hun kaartjes en zo hier in mijn zak, hun kleine kaartjes enzovoort. Ze waren aardig. Konden niet aardiger zijn. Behandelen je aardig.

³³ Maar ik ging naar de burgemeester van Bombay, naar zijn kantoor. Uw kippenhok ziet er veel beter uit, ziet u, dan het beste dat ze hadden. En dus, er is niets te eten. En op straat is het het meest zielige blik dat u ooit hebt gezien. Als u uw voedselpakketten opstuurt, stuur ze naar India. Ja, meneer.

³⁴ Nu, ik ben niet hier als criticus. Ik zei tegen mijn vrouw onderweg hierheen: “Als er iets is waar ik van weg wil,” en deze kerk wil vragen om voor mij te bidden, “is stoppen met bekritisieren.” Ik ben kritisch in mijn hart, en ik—ik bedoel niet zo te zijn.

³⁵ Zodra ik de Amerikaanse bodem bereikte, voordat ik hier kwam, zag ik de Amerikaanse mensen en begon toen te bekritisieren, toen ik keek en een kleine oude moeder achter in een vliegtuig zag. We reisden tweede klas, de wijze waarop predikers eigenlijk behoren te reizen. En achteraan in het vliegtuig, een kleine moeder daar achterin met een paar kleine kinderen, en hier zat die kerel daar te zeuren over die kinderen omdat ze . . . we waren . . . Ik was achtenvijftig uur in de lucht geweest. Maar zij . . . en zij rond—rond vijfendertig uur; de arme kleine makkers, rusteloos, en herrie makend.

³⁶ En om de Amerikaanse vrouwen dan te zien opstaan, zo immoreel gekleed! Zelfs ten opzichte van hun immorele wezen, in hun—hun hongersnood, kunnen die vrouwen hier komen en deze Amerikaanse vrouwen leren hoe fatsoenlijk te leven. Dat is waar. U zou nooit . . . Op straat, het maakt me niet uit of het uw vrouw is, u kunt niet binnen vijftien centimeter van haar staan. Ze nemen u mee, zie, ja hoor. Er is geen knuffelen en genegenheid en zo op straat dáár. En hun vrouwen kijken nooit naar een man in zijn gezicht, wanneer ze met hem spreken, houden ze hun hoofd gebogen, zo, en lopen weg. En ze—en ze laten ze niet zo op straat gaan, enzovoort. En het is de morele waarden. En om een volk te vinden dat honger lijdt, en heidenen, zoals het was, zoals dát was, en om het lage, gedegradeerde deel van onze natie hier te zien, het maakt mij kritisch.

³⁷ En ik—ik stond in het hotel, in de Taj, Taj Mahal. Ik denk, Billy . . . Hoe spreek je dat uit, Billy? Hoe moet je . . . Billy Paul, hoe spreek je dat uit, Taj Mahal Hotel? [Broeder Billy Paul zegt: “Taj Mahal.”—Red.] Taj Mahal, ja, hoe dan ook, en in—in het hotel daar. En Billy is een getuige.

³⁸ Twee Amerikanen kwamen binnen. En toen ze de straat op gingen . . . We keken naar hen toen ze naar buiten liepen, en liepen naar buiten tussen die arme mensen daarbuiten. En een klein jongetje rende naar hen toe. Er is een soort ziekte die ze krijgen. Hij was ongeveer acht jaar oud. Zijn teen was ongeveer zo groot, twee van ze; ze staken ongeveer zo hoog omhoog, en hij moest zo z'n kleine voetjes optrekken. Liep naar hen toe en vroeg om een cent, weet u, of zoiets dergelijks, zodat hij iets te eten kon halen. En die Amerikanen zeiden . . . [Broeder Branham gebaart en imiteert hun reactie.] Draaiden zich zo om en liepen weg.

Ik zei: “God, wees genadig.”

³⁹ Verwaand! En Nehru en die die met ons spraken, zeiden: “Wij zouden graag jullie wijze hoe . . . en uw democratie en dergelijke

zo, maar we willen uw geest niet.” Dat is juist. “We willen niet het roekeloze, opgeblazen gevoel dat jullie allemaal in Amerika hebben. Dat willen we niet.” Zie? Ze waren ook niet bang om ons dat te vertellen. Zeiden: “Dat willen we niet.”

⁴⁰ En ik zei: “Dat is geen echte weergave van het Christendom.” Ik zei: “Dat is een vorm van hypocrisie.” Absoluut. Ik zei: “Christenen gedragen zich niet zo. Nee, meneer.” Ik zei: “Niet iedereen in Amerika gedraagt zich zo.” Ik zei: “We hebben even nederige en lieve mensen als er waar ook ter wereld zijn. Maar we hebben een aantal. . .” Ik zei: “Tot—tot mijn verdriet, om het te zeggen,” zei ik, “zijn de meesten, en de meerderheid, dat hoge, hoogmoedige, verwaande type, zoals dat.”

⁴¹ En als ik hier kom, maakt het mij kritisch, ziet u, en zo wil ik niet zijn. En ik ontdekte, na zoveel, zo veel gezien te hebben, en al dat soort dingen, totdat broeder en zuster, mijn oude vrienden hier van de tabernakel, zegene uw harten. U beseft niet waar ik doorheen ben gekomen. Mijn dagen van proberen u te voeden en alles. En ik probeer m'n best te doen, om op een dag voor God te antwoorden. Maar ik moet. . . Dus als u ziet dat ik iets verkeerd doe, veroordeel me dan niet, heb gewoon medelijden met mij en probeer me te corrigeren, zie, want ik—ik bedoel niet zo te zijn.

⁴² Maar u moet gewoon zoveel meemaken, u beseft het niet, en u moet over zoveel heen gaan. Ik zou u vanmorgen dingen kunnen vertellen die mij niet geoorloofd zouden zijn om u vanmorgen te vertellen, u zou dan beseffen waarom ik daar vijf dagen thuis was en me niet kon bewegen. Dat is waar. U beseft het niet.

⁴³ Hoe, wat er is gebeurd sinds een kleine oude onschuldige prediker hier in de preekstoel stond, wat over dat hart is gegaan, en erdoorheen gesneden, en erdoor geslagen, en erdoor getrokken. God alleen weet het. Ik vertel het zelfs niet aan de mensen, zelfs niet aan mijn eigen vrouw, ik houd het gewoon tussen God en mij, en ga zo goed mogelijk verder. Maar u beseft dat een mens, zijn geestvermogen slechts zo veel kan verdragen, en dan gaat het eruit, ziet u. En wat mij heeft vastgehouden, ik weet het niet, het is gewoon God alleen geweest wat dat heeft gedaan.

⁴⁴ Dus, er zijn allerlei religies in India. Alles heeft een religie. Alles heeft zijn eigen manier van doen. Ik werd gastvrij ontvangen door de historische. . . Nooit eerder kwamen de religies van India samen om een Christen gastvrij te ontvangen. Maar twee weken geleden, afgelopen donderdag, werd ik gastvrij ontvangen door de religies van India.

⁴⁵ En velen van hen aanbidden vliegen. En ze aanbidden vee. En ze aanbidden, o, alles. En zij waren daar, de Jains, toen we samen zaten, in hun tempel. Waar hun priesters. . . Die religie werd gevormd voordat het Christendom ooit werd geboren; drie- of vierduizend jaar geleden.

46 Ze hebben een klooster, ze hebben monniken, het type van katholicisme. Ze trekken hun baarden eruit met hun handen en hun haren van hun hoofd, zo, met hun handen, dan komen ze weer. Je mag het niet knippen.

47 En ze zijn zo, in elk opzicht, dat ze—ze een—een bezem nemen en . . . of een kleine zwabber. Ze zitten daar; de monniken maken deze kleine zwabbers. En ze gaan voor zichzelf uit, op *die* manier, om er zeker van te zijn dat je niet op een mier of iets dergelijks stapt en hem doodt. Als dat zou gebeuren, zou het een doodzonde zijn, en zou het u niet vergeven worden. Ze dragen een wit ding over hun mond en rond hun oren, voor als ze ademen en ze toevallig een kleine mug zouden inademen, het zou ze nooit vergeven worden. Ziet u, iets—iets werd gedood. En, o my!

48 Hoe konden ze ooit het Bloedoffer van de Heer Jezus Christus aanvaarden? Ze hebben van Hem gehoord, maar ze geloven het niet. Ze weten van Jezus. De zendingen brengen het. Hij zei: “O ja, maar jullie zijn helemaal in de war.” Zeiden: “Als u—u—u denkt dat die Man Jezus. . . Als Hij een heilig Man was, en toestaan dat wrede mannen Hem kruisigen? Onzin!” Zeiden: “Hij stapte op een paard en reed naar de Hemel. Dat is waar hij naartoe ging.”

49 En—en de Sikhs, zij dragen een tulband; *hier* aan de binnenkant hebben ze een mes. En elke keer dat ze een Christen tegenkomen met zijn rug gekeerd, doden ze hem. Zie, want als hij in de hemel komt. . . De Christen gaat ook naar de hemel. Maar wanneer hij in de hemel komt, zal hij, de Christen, zal hij de bediende van de Jain zijn, ziet u. Dus zou hij een heleboel dienaren hebben als hij zich hier op aarde van een heleboel kan ontdoen, ziet u. En dus, als hij u doodt, bent u gewoon gedood, zo simpel is dat. En achter in hun tulband, u kunt het waarnemen, hebben ze hier een kleine kam die er uitsteekt, en een mes dat daar aan de zijkant zit. En ze willen alleen dat u uw rug toekeert, dat is alles wat ze willen. En dan, gewoon alles, de religies van de wereld!

50 En toen ik ze die avond toesprak, de eerste avond van de bijeenkomst, terwijl het geheel onmogelijk was om het aantal mensen die er waren te schatten. Er was geen plek waar u ze kon plaatsen. In de moesson, wat de regentijd was; en de mensen lagen daar, en gewoon hulpeloos. En o, zulke zielige gevallen. En het gebeurde toevallig dat de eerste die naar voren kwam, van wat ze naar voren konden krijgen, een kleine jongen was, die een. . . ik geloof dat hij een Hindoe was. Nietwaar, Paul? En hij kon niet. . . het kleine doofstomme kind, en werd doofstom geboren.

51 En ik zei: “Nu, hier is het eerste geval, een kleine jongen hier.” Ik zei: “Nu, elk van u, de ene, de Jains, zal proberen om

ze Mohammedanen te maken; en de anderen, ze proberen je zus en zo te maken, en . . . ? . . . ”

⁵² En ze lezen allemaal hun Bijbels die ze hebben, niet deze Bijbel, en ze hebben de Koran Bijbel, u weet dat. Dus ze hebben . . . Dat is voor de Mohammedanen. En ze—ze hebben verschillende stichters.

⁵³ Nu, er zijn sommigen van hen daar die geloven: “Dat een mens zelf god is; dat elke mens een god is. En hoe beter u bent, hoe beter u een god bent.” En o, het—het is vreselijk om te zien hoe ze doen.

⁵⁴ En daarginds zei ik: “Kijk nu, heren,” ik kon ze geen broeders noemen. Ik heb ze gewoon aangesproken als heren van de religies van de wereld. Ziet u? En ik zei: “Nu, ik wil u iets vragen. Er . . . Wij zijn hier allemaal vandaag, of vanavond, liever. En al deze verschillende dingen; en u aanbidt vee, en u aanbidt alles.” En ik zei: “Het is allemaal, als u mij wilt excuseren, bijgeloof.” Ze konden allemaal Engels verstaan; ze konden het niet terug praten. Maar Engeland had hen zo lang overheerst.

⁵⁵ Ik zei: “U—u bent hier, en we zijn . . . Ieder van u vertegenwoordigt verschillende religies.” Ik zei: “En u gaat en maakt bekeerlingen. U neemt een—een—een Sikh, om van hem een Jaïn te maken; en u neemt een Mohammedaan om van hem een—een Boeddhist te maken, en zo op die manier.” Ik zei: “Het is slechts een verandering van gedachte. Dat is alles.”

⁵⁶ Ik zei: “Wij hebben iets soortgelijks in Amerika. We zijn niet immuun voor deze dingen,” zei ik, “maar wij geloven allemaal in één God.” Ik zei: “Dan hebben we Methodisten en Baptisten en Presbyterianen, en ze maken bekeerlingen onder elkaar om ze in een organisatie te brengen.

⁵⁷ “Maar jullie maken allemaal bekeerlingen van de ene god naar de andere, ziet u. Maar,” zei ik, “nu, welke is het? Het zijn allemaal bijgeloven.”

⁵⁸ Ik zei: “Het wezen zelf, de vlieg die u aanbidt, de koe die u aanbidt, het paard, of wat het ook mag zijn, God Almachtig schiep dat wezen, ziet u.” En ik zei: “U aanbidt de schepping in plaats van de Schepper, zie, het wezen;” ik zei: “in alles hiervan, nu, er is geen van hen . . . ” En sommigen van hen met afgoden enzovoort. Ik zei: “Er is geen één van hen die in staat is om u te helpen. Er is geen één van hen die terug kan spreken. Ze zijn allemaal stom, en geen één van hen kan terug spreken. Geen één van hen kan in actie komen.

⁵⁹ “Maar er is maar Eén ware en levende God, en Jezus Christus is Zijn Zoon.” En ik zei: “Nu, dat is Wie ik hier vertegenwoordig.”

⁶⁰ Ik zei: “Nu, zoals Elia, de profeet, al de profeten van Baäl enzovoort naar de berg Karmel bracht om te bewijzen en te zeggen wie God is,” zei ik, “nu is er maar één ding te doen. En

dan, als uw goden de ware zijn, laat mij dan de mijne verlaten, en de uwe dienen.

61 “Nu, hier staat een doofstomme jongen. Welke van uw goden kan hem gezond maken, hem zijn—hem zijn—zijn gehoor en spraak geven? Dat is wat ik wil weten. Zie? Welke kan de spraak van deze jongen herstellen?” En iedereen was stil.

62 Ik zei: “Nu, het Christendom werd voor u vertegenwoordigd in de vorm van doctrine, en in pamfletten, en in de Bijbel.” Waar ik vóór ben, honderd procent. God helpe die zendelingen die daarheen gaan om daar te wonen! Ja meneer. “Maar,” zei ik, “het werd niet volledig aan u gepresenteerd.” Zie? Ik zei: “Het werd aan u gepresenteerd, in Woord alleen. Maar de God Die dat Woord schreef, dat u reeds in uw hart hebt geplaatst, is nu tot een plaats gekomen dat Hij het Woord zal laten leven, ziet u, Zichzelf in het Woord maken.”

63 Nu, zei ik: “Hier staat de jongen. Hij is doof en stom. Hij kan niet spreken of horen of wat dan ook. Hij werd zo geboren.” En de Heilige Geest daar, en openbaarde de zonden en de dingen van de mensen. En ze zouden gewoon bijna flauwvallen toen ze dat zagen, weet u.

64 En ze maakten allemaal zoveel lawaai, u kon het niet begrijpen, want ze hadden gewoon milities om op ze te letten, weet u. En ze gingen gewoon op en neer. O, my! Ze zeiden dat er mensen uit heel India waren. Dus u—u kon niet weten wat er was, ziet u, hoevelen of zo, u kon het niet verstaan.

Dus dan, dan, deze kleine jongen, toen ik hem daar naar voren bracht.

65 En ik zei: “Nu, Hemelse Vader, U weet dat ik net als deze andere mannen hier ben. Ik zou in hun toestand zijn, en erger nog, als het niet voor Uw genade was, ziet u. U heeft mij gered. En ik—ik. . . Dit is allemaal door U verordineerd, niet voor mij. En nu, U weet dat ik nooit zeg dat ik iets ook kan doen. Het is U, Heer. Maar hier, terwijl de religies en bijgeloof van deze wereld. . . Zoals het was in de dagen van Elia de profeet, zoals het was in de dagen van Jezus, Uw Zoon, zo is het nu opnieuw.”

66 Ik zei: “Opdat het bekend moge zijn, Heer God, nog eenmaal, dat U de enige ware en levende God bent, en Degene Die de mensheid heeft gemaakt, en de stommen kan doen spreken of de doven te horen.” Ik zei: “Ik vraag het U, in de Naam van Uw Zoon, overeenkomstig Zijn Woord; zei, wat U ook gevraagd wordt, als een Christelijke gelovige, ‘wat u ook vraagt’ in Zijn Naam, aan de Vader; het zou gegeven worden.” Ik zei: “Nu geloof ik Zijn Woord, en ik vraag de stomme en dove geest om het kind te verlaten,” op die wijze.

67 En ik klapte zo in mijn handen. [Broeder Branham klapte één keer in zijn handen—Red.] En hij draaide zich om en keek om zich

heen. Hij hield zijn oren zo vast. En daar was hij, hij kon zo goed spreken of horen als wie ook maar in het gehoor, op die wijze.

⁶⁸ Wel, dat bracht het op gang! De volgende, toen kon u niet . . . Ze moesten me eruit halen. Onmogelijk. En ze hebben gewoon . . . Ze trokken mijn schoenen uit, bijna, mijn kleren uit. De legers konden ze niet tegenhouden. De militie, de bewakers konden ze niet tegenhouden. Ze renden, regelrecht, braken die lijn van bewakers, op die wijze. Ze zouden u aanbidden, ziet u, als ze—als ze het konden. Ze verstaan het niet. Het maakt niet uit hoeveel u probeert het aan hen uit te leggen, ze verstaan het niet.

⁶⁹ De volgende was een man, de volgende avond, was een man die blind was geweest, o, ongeveer twintig of dertig jaar, een zoonaanbidder, die naar de zon had gekeken totdat zijn ogen verblind waren. Was zo, had recht in de zon gekeken, totdat hij totaal blind was. Had al twintig of dertig jaar niet meer gezien. Hij was toevallig de volgende die zich erdoor drong om daar te komen, op de volgende avond.

⁷⁰ Ik zei: “Nu, wie was er gisteravond?” Toen ik klaar was, u kon nauwelijks horen, ziet u. Ze waren gewoon overal, elke religie en alles. Ik zei: “Hoevelen van u willen nu de Heer Jezus Christus aanvaarden?” Ziet u. En alles wat te zien was, aanvaardde de Heer Jezus Christus als persoonlijke Redder, overal. En—en, natuurlijk kon je niet . . . Waar ik kon zien, want ik kon niet veel zien.

⁷¹ Wij—wij konden geen openlucht bijeenkomst hebben, met de regenbuien en dat soort dingen. En gewoon mensen daar, en je kon niet bij ze komen. En o, het was het meest zielige blik dat je ooit zag. En—en ze kwamen nog steeds over de wegen en zo, trokken een oude geit mee, weet u, of zoiets dergelijks, probeerden naar de samenkomsten te komen.

⁷² En dan, de avond toen de blinde man, ik zei: “Nu, welke van uw goden kan hem zijn gezichtsvermogen geven?” Ik zei: “Hier is een van uw eigen aanbidder, die door bijgeloof zijn ogen heeft verblind, door naar de zon te kijken.” Ik zei: “Hij aanbidt de zon omdat hij weet dat het een of ander geschapen wezen is, dat geschapen, werd geschapen, een of ander wezen, dat werd geschapen, iets.”

⁷³ Maar, zei ik: “De Schepper Zelf Die de zon schiep, schiep de ogen in deze man; ziet u, Dezelfde.” En ik zei: “Nu, als Hij, God hem zijn gezichtsvermogen zal geven; voordat ik u nog verder vraag, hoevelen van u zullen de Heer Jezus Christus aanvaarden als de Zoon van God, de gekruisigde?”

⁷⁴ Ze konden niet begrijpen hoe die heilige Man ooit kon, aangezien wat wij zeggen, de Christen zegt, sterven zou. Ik zei: “De reden dat Hij moest sterven was om onze zonden weg te nemen.” Ik zei: “Hij was geen derde Persoon, of tweede Persoon.

Hij was dezelfde Persoon, vlees gemaakt om onze zonde weg te nemen." Ik zei: "Hij, Hij moest komen om . . ."

⁷⁵ En ik gaf hen het kleine verhaal waarover ik hier predikte, de avond vóór ik vertrok, van de bij, weet u, hoe hij steekt, en dan zijn angel achterlaat, weet u, en hij niet meer kan steken. En het moest menselijk vlees zijn, voor de—voor de bij van de dood om te steken, want de dood is niet in de ziel. De dood is in de gee- . . . in het vlees. Dus het moest . . . God moest vlees worden om de angel van de dood weg te nemen. En dus toen . . . Dat konden ze zien, weet u, want er zijn veel insecten in India, en ze waren—ze waren . . .

⁷⁶ Ik zei: "Nu, kijk. God kan, de Schepper Zelf . . . Deze man, in zijn bijgeloof, die naar de zon keek, om genade proberen te vinden voor zijn ziel, want hij weet dat hij van hier ergens naartoe moet als hij sterft." Ik zei: "Daardoor zijn zijn ogen uitgegaan; en door onwetendheid deed hij dit. Maar de Schepper Zelf Die de zon maakte waar hij naar keek, kan weer gezichtsvermogen in zijn ogen brengen."

⁷⁷ Ik zei: "Zou u bereid zijn, meneer, om de Heer Jezus Christus als uw Redder te aanvaarden, en alle afgoden en al het andere te verlaten, en Hem te dienen zolang u leeft? Zo ja, steek dan uw handen op." En de arme oude man stak zijn bevende handen op. Alles daar draagt slechts een stuk lendendoek om zich heen, weet u. En hij stak zijn handen op dat hij dat zou doen.

⁷⁸ En ze zitten nooit als ze in de kerk zijn. Geen . . . Ze hebben geen stoelen of niets. Ze gaan gewoon liggen, of gaan zitten, of vallen neer op elkaar, of hopen zich op elkaar, wat ze maar kunnen. U kunt zich voorstellen hoe het zou zijn. Gewoon zover als u kunt zien, weet u, zijn de mensen zo.

⁷⁹ En dus bad ik tot de goede Heer om hem zijn gezichtsvermogen te geven. En daar, door Gods genade, die totaal verblinde man, de tranen begonnen over zijn oude gerimpelde gezicht en baard te lopen, weet u, witte baard, liepen zo naar beneden. En hij begon iets in zijn eigen taal te schreeuwen. En iedereen begon te schreeuwen. En hier ging hij weg, liep erdoor, en gaf iedereen een klopje. Hij kon zien, een man die blind was geweest.

⁸⁰ Nu, Broeder Cox en hen, ik denk dat hij achterin zit. Hij kan u brieven ter bevestiging tonen over deze dingen die binnengekomen zijn uit India, en het zou gewoon lang, lang, lang duren.

⁸¹ Maar zoals wij het hadden, kon ik—kon ik niet blijven. Het is . . . Ik zie niet hoe ik ooit die vijf avonden heb kunnen hebben. Als het niet was voor mijn zoon daar achterin, Billy Paul, en de hulp van God, dan weet ik niet hoe ik het ooit zou hebben gered. Billy bleef bij me. En hij—hij nam mij erdoorheen, probeerde me erdoorheen te krijgen. En die mensen, weet u, ze zijn, die . . .

Ze zijn erg verlegen. Ze willen niets of niemand kwetsen. En u moet er gewoon overheen, ziet u, want u zou onder de menigte verpletterd worden, en we—we zouden het niet weten, weet u. Ze zouden u gewoon dood trappen. Ziet u, u moet er gewoon doorheen gaan.

⁸² Dus, wel, ik ben weer thuis, door Gods genade. Ik zou meer kunnen vertellen, maar het is tijd voor zondagsschool. Ik wil het prediken van het Woord niet met een zendingsverslag in beslag nemen.

⁸³ Heeft u een voedselpakket, en u wilt advies aannemen, stuur het naar India. Ik heb niets tegen Duitsland; het zijn fijne mensen, of tegen deze andere mensen. Maar broeder, zuster, we sturen ze alleen maar spullen om ze op te bouwen en dan weer een oorlog met ze te hebben, zie. Dat is juist. Laten we het ergens naartoe sturen waar het echt noodzakelijk is, zie. Als u iets hebt om te sturen, stuur het naar India. Zij zijn degenen in nood. En arm, analfabeet; ze hebben natuurlijke hulpbronnen, maar hebben niet de intelligentie om te weten hoe het te ontwikkelen. Het enige wat ze weten is bedelen, en dat is wat ze doen.

⁸⁴ En ze gingen me meenemen op een . . . U weet hoeveel ik van jagen hou. Ze waren van plan om me mee te nemen op een grote Bengaalse tijgerjacht daarginds, op hun kosten. Ik zei: "Doe me een plezier. Neem hetzelfde geld dat u daaraan zou besteden en geef die arme mensen daarbuiten te eten. Ik zal zonder dat naar huis gaan, ziet u. Dat is juist, want ik—ik kan ergens anders gaan jagen, ziet u."

⁸⁵ Als u ooit oude kleren hebt, iets dat u wilt verzenden, stuur het naar India. Zie? Ik heb nu bijna de wereld rondgereisd, en ik—ik—ik weet waar ik het over heb. En als een Christelijke broeder, India is in nood.

⁸⁶ Nu, ik ben naar huis gekomen, ik heb alles vervuld wat de Heer mij had opgedragen te doen, voor zover ik weet, naar mijn beste weten. Deze komende week ga ik u vertellen over een klein voorval.

⁸⁷ Ik was aan het dineren met de gouverneur. Ze zouden me daar wat oude rijst geven met schapenpoten erin gekookt, en met olijfolie bereid. U kunt het u voorstellen, zo smakeloos als het maar kan. Ik . . . maakte me zo ziek dat ik het nauwelijks kon uitstaan. Ik stond bijna op het punt om over te geven. De gouverneur keek naar mij en zei: "Meneer, ik geloof dat u ziek bent."

⁸⁸ En ik zei: "O," zei ik, "ik denk dat het eten een beetje anders is."

⁸⁹ Toen we bij het hotel aankwamen, stond daar de privé-dokter van de gouverneur op me te wachten. Zei: "Ik wil u onderzoeken." Zei: "Ik ben de privé-dokter van de gouverneur."

Ik zei: “O, ik ben in orde.”

⁹⁰ En dus begon hij, natuurlijk, als een heer, hij onderzocht me helemaal. En hij zei: “Ik denk dat u in orde bent.” Alles ging goed totdat hij mijn bloeddruk nam. Hij keek me weer aan, zei: “Bent u niet vreselijk moe?”

⁹¹ Ik zei: “Ja, meneer.” Ik begon hem te vertellen welke effecten de samenkomsten hadden, die visioenen, weet u, en daarin door te breken.

⁹² Zei: “Ik begrijp niet hoe u leeft.” Zei: “Ik wil u niet alarmeren, maar,” zei: “uw bloeddruk is bijna zo laag als het kan.” Hij zei: “Uw zenuwen zijn zo zwak, dat het uw bloed niet meer omhoogpompt.” Zie? Zei: “Uw bloeddruk is gevaarlijk laag.” Zei: “Hoe lang gaat u hier zijn?”

Ik zei: “O, ik heb nog twee samenkomsten.”

⁹³ Hij zei: “Wel, ik raad u aan om zo snel mogelijk terug naar Amerika te keren en een echt goede dokter te vragen om u te onderzoeken,” zei hij, “want ik zou u aanraden om een tijdje geen samenkomsten te houden.” Zie? En ik vertelde hem hoe dat was. Natuurlijk noemde hij het “dimensies,” weet u, van de ene naar de andere doorbreken.

⁹⁴ Ik zei: “Wel, meneer, als ik naar huis ga,” zei ik, “ik heb het Amerikaanse volk beloofd, waar ik hen samenkomsten had gegeven, dat het vanaf nu niet zo zou zijn.” Ik zei: “Ze. . . Ik zou gewoon voor de mensen bidden.” Zie?

⁹⁵ En, want, ik zie dat het niet werkt zoals het zou moeten. Ik kijk naar mijn broeder, Oral Roberts, en sommigen van die mannen daar die samenkomsten hebben en zelfs meer mensen gered krijgen, hier in Amerika, dan ik. Het is gewoon iets waar ik geloof dat ik het heb misbruikt, een grote Goddelijke gave van, een profetische gave, en het heb gebruikt op de wijze van Goddelijke genezing. En ik denk niet dat het God bemoedigd heeft, of veroorzaakt heeft dat God veel van mij denkt, door dit te doen, want anders zou het niet zo’n effect gehad hebben.

⁹⁶ Hij heeft me nooit over die mensen verteld, weet u. Hij zei dat dat eenmaal gedaan werd. Hij vertegenwoordigde zelfs Mozes, op dezelfde manier. Mozes ging naar Egypte en verrichtte zijn wonderen, één keer. Dat maakte het vast. Hij nam zijn hand en genas van melaatsheid, en veranderde een stok in een slang, en weer terug in een stok, en dat maakte het voor altijd vast.

⁹⁷ En ik denk, na tien jaar door Amerika heen en weer te hebben getrokken en elke stad door te hebben gekamd, dat de mensen begrijpen dat het nu de Waarheid is, zie. Deze keer is het om voor de mensen te bidden, en dat is wat ik van plan ben te doen.

⁹⁸ Ik ben heel erg—was heel fijn. U weet dat ik van u mensen hou. En ik hou van u met onsterfelijke liefde, en God weet dat. Ik heb in afzondering moeten zijn. Er zijn mensen door heel dit—

dit Amerika, met wie ik graag de hand zou willen schudden, en ik heb ernaar verlangd om het in de samenkomsten te doen. Ik kon het niet, ziet u. U weet niet wat voor effect dat visioen op u heeft. Zodra u voor de persoon staat, daar is het, zie. En ik zou het soms gewoon niet tegen de mensen zeggen, maar daar is het vóór de persoon. Ik heb dingen bij mensen ontdekt waarvan ik wou dat ik het niet wist. Mensen die mijn vrienden zouden moeten zijn, en toch zou u weten dat het verkeerd was. Als God nu naar beneden zou komen en het mij toestaan, zou ik u dingen kunnen vertellen die voor u verrassend zouden zijn.

⁹⁹ En daar heb ik de Heilige Geest gevraagd, als Hij dat wil, en Hij heeft het mij verteld. . . Ik heb Hem gevraagd of Hij me gewoon eerst terug tot een plaats van rust zou laten komen, waar ik was toen ik de tabernakel verliet. Gewoon terug naar daar, en me rustig laat worden, zodat wanneer ik voor de mensen sta, het geen visioen zal zijn. Dat het zal zijn dat ik met de broeder kan spreken, en niet zijn toestand zien. Dan gewoon voor hem te bidden, ziet u, en zijn zoals. . . Ik heb God gevraagd om dat te doen.

¹⁰⁰ Ik ben naar huis gekomen. En ik weet dat deze week niemand naar het huis is geweest. Dat is goed geweest. Ik ben daar ongeveer vijf dagen geweest, ik kon niet eens bewegen. Ik—ik ben in een toestand geweest, ik zou me optillen, het leek alsof mijn botten pijn deden en alles. Die omschakeling natuurlijk, precies elf en een half uren verschil tussen Bombay en hier. Op dit moment is het bijna tijd dat ik, o, ik—ik zou al een uur of twee geleden zijn gaan slapen, ziet u; dus, het is nacht, en gewoon omgewisseld. En dan die zwakke bloeddruk die zo laag gezakt was, en ik kon gewoon nauwelijks op en neer komen. Dat is alles. Ik heb het mezelf aangedaan, probeerde teveel van mezelf te vergen. Dus, nu ben ik weer thuisgekomen, door Gods genade.

¹⁰¹ En nu, deze komende week, ga ik weg, gewoon om een poosje, twee of drie weken, in mijn eentje te blijven; om alleen te wezen, te bidden, als eerste. Ik ga op jacht, zo de Here wil. Maar vóór ik dat doe, zal het, dat ik een paar dagen voor het seizoen ga enzovoort. Ik ga naar Colorado. Ik wil minstens twee of drie weken blijven, of misschien meer, gewoon om alleen te zijn, helemaal in mijn eenzame eentje, en te zeggen: “God, hier ben ik.”

¹⁰² Misschien zal ik komen en dhr. Mishler vragen om weer een baan te geven, dhr. Mishler, terug naar het Openbaar Nutsbedrijf.

¹⁰³ Ik—ik heb vervuld wat Hij mij vertelde te doen. En ik sta vanmorgen in de tabernakel precies hoe ik tien jaar geleden vertrok. Ik heb geen manager. Mijn manager gaf ontslag toen de situatie verhit was. Ik heb geen manager.

104 Mijn zoon gaat weg. En mijn zoon, die daar achterin zit, gaat naar het leger. Hij is mijn maatje geweest. Hij bleef bij me.

105 Sommige van hen klaagden altijd tegen me: “Waarom heb je Billy bij je?”

106 Had u maar geweten hoe ik die jongen op mijn arm droeg toen hij een zuigeling was, zonder moeder. Ik hield zijn fles 's nachts onder mijn hoofd, zonder vuur in huis om zijn fles warm te houden, en voedde hem. Hij is door alles heen mijn maatje geweest. Wij zullen zo sterven, zo God het wil.

107 Zal waarschijnlijk onmiddellijk naar het leger gaan; hij heeft gisteren papieren gekregen om zijn beslissing te nemen, of hij zich nu vrijwillig wil aanmelden of—of wil worden opgeroepen. Wel, ik zal hem niet bij me hebben.

108 En dan ben—ben ik op mijn eentje, maar niet alleen, ziet u. Er is Iemand die me van mijn moeder heeft gebracht, Die me heeft gevoed, Die me door deze diepe beproevingen heeft geleid. Zijn genade heeft me veilig tot zo ver gebracht. Ik vertrouw daarop om mij erdoorheen te leiden. En ik ben tot een punt gekomen waar ik. . .

109 Ik wil de kerk nog één ding vragen vóór we een plaats in de Schrift vinden om te bestuderen, en dat is, dat u voor mij zult bidden. Ik heb een kritische geest ontwikkeld, en die achtervolgt mij. Ik vertelde het aan mijn vrouw gisteren voor het eerst. Iets gebeurde nu, en ik zat in de tuin, en ik vertelde het haar. Ze herinnerde me eraan, en ik vertelde haar erover. Ik zei: “Schat, ik ben tot een plaats gekomen dat ik kritisch ben geworden, tegenover mensen.” Ik wil niet. . . Wie—wiens taak is het? Het is niet de mijne. En God is Degene om kritiek te geven, niet ik.

110 Er was een vrouw, die daarheen ging, mevrouw Dowd. Ik weet niet of u ooit van haar hebt gehoord of niet. O, wat een schande, dat was in India! Dat is de reden waarom we onze samenkomsten niet eens in de open lucht konden houden. Ze ging daarheen en probeerde offers van die mensen te nemen. En—en—en omdat ze hun kleine roepies niet wilden geven. . .

111 Een arme kleine vrouw die een baan heeft en mortel op haar hoofd draagt, trappen op en dergelijke, van vijf uur tot tien uur, krijgt een roepie per dag, eenentwintig cent, zie. Ze moet hard werken om die baan te behouden. Een vrouw, die tot hun knieën in de modder waden enzovoort, arme kleine stakkers, voor haar kleine baby's te zorgen enzovoort; een roepie, eenentwintig cent.

112 En daar, met die mensen ruziën en die roepies te nemen en ze weer om te zetten in Amerikaans geld! En ze zeiden: “U bent gekomen om te nemen wat wij hebben, niet om ons te helpen.” Zie: “jullie mensen”!

113 Ze moesten mij geen enkel cent geven, om daarheen te gaan, of terug te komen, mijn onkosten te betalen, elke zaalhuur te

betalen, alle hotelrekeningen, alles. En dan alles wat ik over had, nam ik mee op straat, niet om het aan een of andere instelling te geven; ik nam het en gaf het aan de arme kleine mensen die doodhongerden. Daar is waar uw geld naartoe ging. Daar is waar uw geld naartoe ging. [De samenkomst verheugt zich—Red.] Precies, bij mijn beste weten, ik kon het zelf doen. Ik wou alleen dat ik er meer had gehad, om het mee te doen.

¹¹⁴ Nu, maar nu, mijn broeder, zuster, deze vrouw begon offers op te nemen, en mopperde over hen. Ze zeiden: “U bent gekomen om te nemen wat wij hebben, niet om ons te helpen. Ik dacht dat u kwam om ons te helpen.” Ze werd verondersteld een Goddelijke genezer te zijn.

¹¹⁵ Ze was boos op mij, toen ik daar aan de westkust was. “Howard,” zei ze, “ik wil je papa zien.” Ze had een man getrouwd van daar in Egypte of zoiets. Zei: “Ik ga ook naar India.”

¹¹⁶ Zei: “Wel, mevrouw, wanneer die zalving op hem is, we. . . komen de mensen gewoon niet langs.”

¹¹⁷ Zei, ze zei: “Vertel hem dat ik mevrouw Dowd ben!” En zei: “Wanneer ik vóór hem naar India ga, zal ik de situatie onder controle hebben tegen de tijd dat hij daar aankomt.” Zei: “Mijn samenkomsten zijn trouwens groter dan wat hij ooit had.” Wel, dat is waar, zou kunnen zijn, ziet u. Ik weet het niet.

¹¹⁸ Maar te denken dat zij had het onder controle had, in zoverre dat je niet eens een samenkomst in de open lucht kon hebben. Dat is hoe het was. En ze—ze begonnen een rel, en zij stond daar en zei: “Jullie zwarte duivels, jullie!” Bleef zo praten. En ze probeerden haar daar weg te krijgen, en ze wilde niet gaan. En iemand sloeg haar op het hoofd met een baksteen en ze droegen haar weg. Dus ze, toen brachten ze haar snel het land uit. Ze ging daar naar een ander land en Baron von Blomberg moest ernaartoe gaan om de koning te zien en zo om haar daar weg te krijgen om een bloedbad te vermijden. Dus dan, dus ze. . . Daar was het, en ik kijk daarnaar en ik bekritiseer dat.

¹¹⁹ Ik kwam terug, en het eerste wat in mijn handen werd gelegd was de Voice of Healing, en ik zag de samenkomst van deze A.A. Allen en zag hoe onschriftuurlijk dat is. Toen bekritiseerde ik het, ziet u: “O my,” en ik denk. Maar kijk naar de arme mensen, lieve mensen daarbuiten en dat volgen, ziet u, die met hem meegaan, en oprechte mensen.

¹²⁰ Ik kijk rond en zie deze andere dingen die gebeuren, en daardoor begin ik te—te bekritisieren in mijn hart, zie. En zo wil ik niet worden. Als ik dat doe, zal ik de gunst bij God verliezen. Zie? En het enige wat. . .

¹²¹ En ik kijk naar de Amerikanen en zie de wijze; kijk naar vrouwen, hoe ze zich kleden; en kijk naar de mannen; hoe ze handelen; en hoe ze drinken en vloeken en roken en kauwen en beweren Christenen te zijn, tot het mij gewoon misselijk maakt.

Wanneer ik zie hoe het aan de andere kant is en dit zie; er dan tussen kijk, denk ik: "O God!" Maar hoor dit, wiens strijd is het? God zei: "Laat het onkruid en de tarwe samen opgroeien. De engelen zouden komen en ze aan het eind van de tijd scheiden." Ik ben het niet.

¹²² Dus help mij, terwijl ik hier sta, mijn hand omhoog, op de kansel, help mij om niemand te bekritisieren. En help mij, dat God mij een geest in mijn hart zal geven, dat ik, in plaats van het te bekritisieren, hen hoe dan ook lief zal hebben en verder zal gaan.

¹²³ Het is gewoon een constante vermaling geweest en een vermaling en een vermaling. Tot, ik ben gewoon een mens; mijn mentale krachten breken op die wijze, ziet u. En ik moet weggaan voor wat rust.

¹²⁴ En daarom ga ik weg, om alleen te zijn, om te bidden dat God dat kritieke gevoel van mij weg zal nemen, en mij zachtmoediger maken. Nu, ik zou kunnen doen alsof, maar dat zou niet vanuit mijn hart komen. En ik zou dan een huichelaar zijn, zeker, ziet u. Ik wil dat het uit mijn hart komt, dat ik echt liefde heb voor degenen die niet lieflijk zijn. Dat deed Jezus. Toen ik kritisch was, toen ik kritiek nodig had, en nog steeds, houdt Hij hoe dan ook nog steeds van mij. Dus, dat is hoe ik wil zijn. U bidt voor mij.

¹²⁵ Hoop u weer te zien, tegen november, zal misschien terugkomen en een opwekking hier in de tabernakel te houden voordat we . . .

¹²⁶ Dus nu, hier is één ding dat ik heb gedaan, heb dit gevraagd. Nog één ding. Ik heb . . . wil niet meer de zieken bedienen, dan alleen met zakdoeken enzovoort. Ik probeer weg te komen van dat visioen, ziet u. En in het bijzonder omdat ik zo zwak ben als nu, en dan voor de mensen gaan staan, wel, dan begin je daarmee, dat visioen komt terug. Ik wil weggaan, en mezelf tot rust laten komen, dat ik weer tevoorschijn kan komen en een andere samenkomst hebben. U zult voor mij bidden, nietwaar? [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.] En dan ben—ben ik aan het bidden, via—via de post, en stuur zakdoeken en zo naar de zieken en aan—aangevochtenen.

¹²⁷ Maar wanneer mensen mij opbellen voor gebed, verwijs ik ze naar Broeder Neville of sommigen van de anderen, om te gaan bidden.

¹²⁸ Want als ik voor de persoon sta, schudt mij dat regelrecht daar weer naar terug, ziet u. En ik wil ervanaf komen, zodat ik me erbij neer kan gaan leggen, zeggen: "Nu, Heer, gewoon naar Uw wil. Telkens wanneer U wilt dat ik iets weet, laat het mij weten. En ik zal het geheim houden voor mezelf, tenzij U mij zegt het te vertellen." Ziet u wat ik bedoel? En ga er dan op uit en bid voor de zieken, en mijn bediening helemaal veranderen.

Ik kan langere samenkomsten hebben, betere samenkomsten, en al het andere, dan ik voorheen kon hebben.

De Heer zegene u nu, terwijl wij ons hoofd buigen.

¹²⁹ Hemelse Vader, wij danken U vanmorgen voor de tijd waarin wij over zendingen spraken, en hoe U ons hebt gezegend en geholpen. En hoe vaak heb ik niet gedacht, toen de golven hoog rolden en de grote beproevingen voortgingen, of ik ooit weer terug thuis zou zijn. Maar hier, hier ben ik weer. Heer, U brengt mij altijd terug. Ik dank U voor deze kerk, voor haar voorganger, voor haar mensen. Zegen ons.

¹³⁰ En nu, Vader, vanmorgen, ik . . . mijn hart kijkt daar naar India en denkt, wat daar in die straat ligt, vanmorgen. Allemaal langs die kustlijn, daar in die kleine oude hutten daar, die arme, hongerige, uitgehongerde, ongeschoolde mensen; die de Here Jezus niet kennen, die een soort bijgeloof of een afgod aanbidden. Dan, Vader, hoe dankbaar ik ben om te weten dat U mij U hebt laten kennen; U te kennen is Leven.

¹³¹ Nu, ik bid dat U mij zal helpen. Neem de kritische geest weg van Uw dienstknecht, Heer. God, ik wil niet . . . Als de mensen het verkeerd hebben, bent U de rechter, Heer. Laat me gewoon hoe dan ook liefhebben. Wilt U, Vader? Als de vrouwen zich verkeerd kleden en zichzelf misbruiken en prostituees worden en onze natie zinkt, hoe kan ik de geschiedenis veranderen als U het hebt gesproken, Heer? Maar ik bid dat U mij gewoon zult helpen, en laat mij liefdevol en vriendelijk zijn, zodat ik Uw dienstknecht kan zijn en Uw wil kan doen. Deze dingen vraag ik, Vader, voor Uw glorie.

¹³² Nu, zegen ons. En omdat mij is gevraagd om het Woord een beetje te onderwijzen. Vader, geef ons gewoon een kleine korte boodschap nu, zodat het Woord mag uitgaan, dat het een geweldige dag voor ons zal zijn. Wij vragen het in Jezus' Naam. Amen.

¹³³ Oké. Nu, ik heb kwart voor elf. Is dat juist? [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.] Wel, kunnen we ongeveer vijfendertig minuten hebben? Zal dat in orde zijn, en tegen half twaalf klaar zijn? ["Amen."] Nu, waar gaan we naartoe?

¹³⁴ Ik zat hier met het idee om uit het Oude Testament te onderwijzen. Maar ik, normaal gesproken . . . U komt altijd in het Oude Testament. Dus iemand zei: "Broeder Branham, weet u niets anders dan het Oude Testament?" Wel, het is goed. Als ik dat heb geleerd, dan leer ik het Nieuwe. Maar als u er één leert, leert u ze allebei. Ziet u, ze horen bij elkaar.

¹³⁵ Maar laten we ergens in het Nieuwe Testament opslaan. Ik weet niet waar u allen aan het studeren was of niks. Laten we . . . Zeg eens, laten we Johannes horen. Laten we teruggaan naar het 1e van Johannes en Johannes beginnen te lezen. Nu dat is gewoon . . . Ik sla het gewoon op. Ik weet het niet. Dus, we

zullen gewoon beginnen te studeren in Johannes. Is dat in orde voor iedereen? [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.] Ja? In orde, Johannes, het 1e hoofdstuk.

¹³⁶ En nu misschien, komende woensdagavond, hoorde ik . . . Ik wil vanavond bij u zijn. Ik wil hier komen en—en bij u zijn vanavond, en dan woensdagavond ook. Ik denk dat we niet voor woensdag vertrekken, dus zal ik hier woensdagavond zijn. Ik ben er vrij zeker van dat het volgende donderdag of vrijdag zal zijn voordat we vertrekken. Dus dan zal ik hier woensdagavond zijn, zo de Heer wil, voor de dienst. En nu willen we misschien wat—wat onderwijzen, woensdagavond, zo de Heer wil.

¹³⁷ Zeg, Broeder Fleeman, dat is gewoon een goed idee, doe nu gewoon uw jas uit en voel u thuis.

¹³⁸ Heeft iemand iets tegen iemand? Als dat zo is, steek dan uw hand op en ga naar hen toe. Nu, laten we dit gewoon één heel grote liefdesfeest maken, vanmorgen. Wat zegt u ervan? Iedereen, en wat u ook hebt, als de persoon niet hier is, laten we zeggen: "Heer Jezus . . ." Laten we het nu meteen onder het Bloed plaatsen, en van deze dag af aan "zal ik er niet meer aan denken." Laten we gewoon gaan, en alles nu opnieuw laten beginnen.

¹³⁹ O, als u slechts wist hoe—hoe gelukkig u zou moeten zijn. In al de religies van de wereld, om ze allemaal te zien, zo bodemloos als ze kunnen zijn. En alleen één is echt, dat is het Evangelie van de Heer Jezus Christus. Maakt niet uit, of het afkomstig is van de Methodistenkerk, Baptistenkerk, Presbyteriaanse kerk; de Heer Jezus Christus is waar. Amen. Ziet u, ongeacht waar het vandaan komt, het Christendom steekt er boven uit. Het is het enige dat überhaupt een fundament heeft. Andere dingen . . . Het Bloedoffer van de Heer Jezus Christus is de enige hoop van de wereld.

¹⁴⁰ Nu, ik heb hun religies gezien. Ik heb hun afgoden gezien. Ik heb hun bijgeloof gezien. Ik heb hun goden en alles gezien, en elke . . . Bestudeerde ze, en bestudeerde de—de Koran, alles wat ik weet te bestuderen. En hoe ze, alles ervan, en bijgeloof wordt. En het doet u gewoon zo echt waarderen, o, dat Jezus Christus, de Zoon van God, de enige hoop van de wereld is. En Hij is de Enige Die ooit is opgewekt uit de dood. En we kunnen bewijzen dat Hij uit de dood is opgestaan, en dat Hij vandaag leeft. Amen. O my, Broeder Neville! U weet niet hoe gelukkig ik ben om een Christen te zijn! O, u zou zo gelukkig moeten zijn!

¹⁴¹ Nu, dit grote Evangelie van Johannes hier, volgens Johannes. Johannes was de geliefde. Wij geloven dat deze heilige Johannes de—de geliefde was die op de boezem van Jezus leunde en—enzovoort. Hij leefde en werd de oudste van de apostelen, of leefde langer dan de rest van ze. En hij—hij . . .

¹⁴² Petrus werd gekruisigd, met zijn hoofd naar beneden, zijn voeten omhoog. Andreas werd gekruisigd met zijn handen

zijwaarts, op *deze* manier, en genageld. Ik zag daarginds waar ze de heilige Paulus daar onthoofden, in Rome.

¹⁴³ Zeg, ik heb wat, o, ik—ik zal dat proberen te brengen de volgende keer dat ik kom, de afbeeldingen van al dat martelaarschap en alles, en het voeden aan de leeuwen enzovoort. Ik heb een hele grote map. Ik zal het hier brengen, en er één op de ene paal zetten en de ander op de andere enzovoort, zodat u ze kunt zien en bekijken, allemaal in het Engels.

¹⁴⁴ Merk op, o, wat een hartverscheurend gezicht, waar ze het hoofd van Paulus daar afhakten en hem buiten in het riool dumpten, en hem lieten. . . dacht, o my, de bijl had nauwelijks zijn hoofd aangeraakt tot hij in Glorie was. Amen. Geen wonder, hij stond daar in die cel toen hij schreef: “O dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning? Maar dank zij God, Die ons de overwinning geeft door onze Heer Jezus Christus.” Hij schreef, zei: “Ik heb de goede strijd gestreden. Ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden. Voortaan is er een kroon van gerechtigheid voor mij weggelegd; die de Heer, de rechtvaardige Rechter mij op die Dag zal geven.” O! Wel, het doet u hieraan denken.

Levens van grote mannen herinneren ons er
allemaal aan,
En wij kunnen ons leven subliem maken,
Maar afscheidingen laten achter ons
Voetafdrukken op het zand van de tijd.

¹⁴⁵ Nu, Johannes, de geliefde, de openbaarder. En Johannes, er zijn hier verschillende Johannessen in de Bijbel. Maar de Johannes, de heilige Johannes, degene waarover we vanmorgen spreken, een apostel van de Heer Jezus Christus, een zendeling, door God uitgezonden.

¹⁴⁶ Een *zendeling* is “iemand die gezonden is.” Ik heb me vaak afgevraagd hoe mensen vandaag zeggen: “O, er zijn er maar twaalf apostelen, ziet u, maar twaalf.” U heeft dat gehoord. Wel, het woord betekent: “iemand die gezonden is.”

¹⁴⁷ Paulus was geen apostel, volgens de twaalf. Maar is het u ooit opgevallen dat ze Matthias kozen, geloof ik dat het was, of Matthias, om de plaats van Judas in te nemen. En dat is wat de mens deed. Hij . . . we horen niets meer over hem. Maar God koos Paulus om zijn plaats in te nemen, ziet u. En kijk wat Paulus deed! Zie, het toont het verschil tussen de keuze van de mens en de keuze van God. En dat maakt . . . geeft me veel genade in mijn hart tegenover dingen en fouten enzovoort.

¹⁴⁸ Luisterde net een paar ogenblikken geleden op de radio naar deze grote beroemde dr. DeHaan, geweldige leraar, my, een lieflijke broeder. Heb hem lief met heel mijn hart; God weet dat. Gewoon om te zien hoe grote mannen fouten kunnen maken! En ik dacht, zodra, broeder, ik de fout zag die hij maakte, dacht ik:

“God, misschien maak ik wel dezelfde, dus zie alstublieft voorbij aan de mijne.”

149 Dr. DeHaan zei: “De doop kwam maar één keer in de Bijbel voor.” Luisterde net toen ik vanmorgen hier naar de kerk kwam. Zei: “De doop met de Heilige Geest doopte elk van de apostelen, doopte hen onder, in de kamer. En wij worden gedoopt, door water, om dat te vertegenwoordigen. En dat was de enige keer dat ze ooit met de Heilige Geest gedoopt werden. Slechts één keer in de Bijbel.”

Ik dacht: “O, dr. DeHaan!”

150 Wel, ongeveer tien dagen later ging Filippus heen en predikte tot de Samaritanen. Hij doopte hen in de Naam van de Heer Jezus, alleen was de Heilige Geest nog niet over hen gekomen. Petrus ging erheen en legde hen de handen op, en zij ontvingen de Heilige Geest.

151 Ongeveer twee maanden, of drie maanden daarna was Petrus op het dak van een huis en had hij een visioen, ging in . . . naar het huis van Cornelius toe. En ze stonden daar allemaal, en ze waren eensgezind, en baden. “En terwijl Petrus deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op hen, zoals Hij in het begin deed.” En ze waren zelfs nog niet eens met water gedoopt. Hij zei: “Kan een man water verbieden, aangezien dezen niet gedoopt zijn; die de Heilige Geest ontvangen hebben, zoals wij in het begin?” Dus hoe vertegenwoordigde dat ene kleine lichaam daar . . . O, nee, nee.

152 Ongeveer enkele jaren later, zo'n twintig jaar later, moest Paulus langs de bovenlanden van Efeze gaan, vond bepaalde discipelen. Hij zei tegen hen: “Hebt u de Heilige Geest ontvangen sinds u geloofde?”

153 Zij zeiden: “Wij weten niet of er een Heilige Geest is.”

154 Hij zei: “Bent u gedoopt? Hoe bent u gedoopt?”

Zeiden: “In die van Johannes.”

155 Zei: “Maar Johannes doopte tot bekering, en zei dat u zou geloven in Hem die zou komen, op de Heer Jezus.”

156 Toen ze dit hoorden, werden ze opnieuw gedoopt, met water, in de Naam van de Here Jezus. En de . . . Hij legde hen de handen op, en de Heilige Geest kwam op hen, zie, zie, op dezelfde manier als in het begin. O ja! De doop met de Heilige Geest, de waterdoop, bleef regelrecht bestaan, en zal zo zijn totdat Jezus terugkomt.

157 Maar wat een vergissing, ziet u, wat een vergissing, voor zo'n grote, slimme geleerde als dat! Het laat zien, hoe slim u ook bent, hoeveel u ook weet, u bent een mens en u zult vergissingen maken, net zo zeker als de wereld. “De strijd behoort aan de Heer.” Dat is juist.

158 Ik zag dingen, zelfs in visioenen en dingen die de Heer mij heeft laten zien, en keerde me meteen om en deed het omgekeerde. Stelt u zich voor? Terwijl God het mij toonde! Ik maakte het mee in Lissabon. Ik zei: “Heer, neem gewoon Uw hand van mij af, ik ben zelfs niet waardig om Uw dienstknecht te zijn.” Om iets te zien wat Hij mij vertelde, en ik was het allemaal vergeten, en ging ernaartoe. En ’t gebeurde. Ik dacht: “O my! Daar, waarom heb ik dat niet onthouden.” Zie? Hier had ik het opgeschreven, in mijn zak hier, op een stuk papier, en liep regelrecht naar binnen en deed iets tegenovergestelds. Ziet u? Daar laat het zien hoeveel . . .hoeveel, hoe goed ik ben, ziet u, niet . . . O, de ergste van ze allemaal, zou ik zijn. Want nadat God u vertelde om iets te doen en u keert zich meteen om en doet iets tegenovergestelds, dat is vreselijk. Zie?

159 Dus, ziet u, ongeacht wie de man is, hij is niets anders dan een menselijk wezen. Hij, hij gaat fouten maken. Dus laten wij gewoon met elkaar lijden, en het beste doen wat we kunnen. Dat is het enige wat we kunnen. Goed.

160 Johannes nu, 1e vers. Heeft iedereen zijn Bijbel open? “In den beginne . . .” O, zeg, dit is goed, nietwaar, om mee te beginnen?

In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. (Kijk!)

Dit was in den beginne bij God.

161 Zeg, laten we hier naar beneden gaan, naar het 14e vers. Ik heb hier al zo vaak over onderwezen, en dacht eraan. Kijk.

En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, de heerlijkheid . . . van de Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid. (Kijk!)

In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.

En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond, . . .

162 “In den beginne . . .” Laten we nu wat echte . . . Hier zie ik iets. En de Heilige Geest moet dit voorbestemd hebben om zo te zijn, zie. Ik zie hier iets geweldigs. “In den beginne was het Woord.”

163 Nu, u kunt niet verder teruggaan, mentaal gesproken, dan in het begin. “In den beginne,” voordat er een wereld was, voordat er een ster was, voordat er een zon, maan of iets anders was, voordat er enige schepping was, dat is “in den beginne.” Is dat juist? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Red.] Nu, het verste dat wij kunnen gaan, is terug naar het begin.

164 En in het begin, was God. “In den beginne was het Woord, en het Woord was God, en het Woord was bij God. En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond.” Het Woord was

dan Jezus Christus. Is dat juist? [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.] O, my! Wie was dan . . . "In het begin was Jezus Christus."

¹⁶⁵ Dan, in onze katholieke gedachten, van het "Eeuwige zoonschap," kon niet zijn. Want als Hij de Zoon van God was, moest Hij een begin van tijd hebben. Hij moest "geboren worden uit" om een Zoon te zijn (is dat juist?), als Hij de Zoon van God was.

¹⁶⁶ O, we zullen ons hier in de goede oude Schrift optrekken! Wat hou ik er gewoon van! Gewoon . . . U voelt zich thuis wanneer u erin komt, weet u. Houd u er niet van? [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.]

¹⁶⁷ "In het begin was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God." Het Woord Zelf was God. "En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond; en wij aanschouwden Hem, in de heerlijkheid van de Vader;" ziet u. Wij aanschouwden het Woord dat in het begin was, dat vlees werd, hier op aarde. Nu, wat een wonderbaarlijke zaak, om te denken dat God vlees is geworden om de zonde weg te nemen.

¹⁶⁸ Nu, als wij het bijgeloof van de wereld zouden kunnen nemen, hoe men aanbidt en goed wil worden. Nu, bepaalde denominaties van hun daar, van hun sekten, zij denken: "Als een man heel goed wordt, wordt hij een god. En, hij, hij is dan een god." En ze aanbidden hem, als God.

¹⁶⁹ En dan een andere reden waarom ze het aanbidden . . . Het kan nauwelijks onderwezen worden in een—in een gemengd gehoor zoals dit. Want de kiem van het leven komt van de man, ziet u, en zij denken "dat leven erin ligt, en Eeuwig Leven, eeuwigdurend leven, door de man komt, van de een naar de ander. We zijn hier altijd geweest. Wij zijn altijd geweest. Dezelfde geest steeds weer en weer, in mensen, ziet u." En daarom aanbidden ze de man, want uit hem komt de kiem van het leven.

¹⁷⁰ Nu, maar hier vertelt het ons dat vooraleer er een man was. Vooraleer! "In den beginne was het Woord, en het Woord was God, en het Woord was bij God. En het Woord is vlees geworden!" Nu, zover als het menselijk verstand zo ongeveer kan gaan, zo ver kunnen wij dus terug naar "het begin" gaan. Is dat juist? [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.] "In den beginne was het Woord." Maar dat is dus zo ver wij kunnen gaan door theologie. Dat is zo ver wij kunnen gaan door ons verstand. Maar openbaring voert ons verder dan dat. Is dat juist? ["Amen."]

¹⁷¹ Nu, als u iets onderwijst, over theologie, denkt u: "In den beginne was het Woord,' dat was God. 'En het Woord was God,' dat is juist. 'En hetzelfde Woord is vlees geworden, en woonde onder ons,' zie. 'En vervolgens is God vlees geworden. Dat is ontgensprekelijk,' dat is waar. 'God is vlees geworden.' Wij geloven dat." Maar nu, vooraleer *Dit* Woord was . . .

172 Wat is een woord? Een woord is de manifestatie van een gedachte, is de uitdrukking van een gedachte. Is dat juist? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Red.] Vóór u iets zegt, denkt u het onbewust vóór u het zegt. Is dat juist? [“Amen.”]

173 Dus: “In den beginne was het Woord,” zo ver kunnen wij teruggaan, *hierdoor*, door theologie. Maar vóór het Woord was, was Het een gedachte, en een gedachte werd gemanifesteerd. Ziet u wat ik bedoel? [De samenkomst zegt: “Amen.”—Red.]

174 Nu, zo sprak Hij. Eerst dacht Hij, en Hij sprak het Woord, en het Woord werd gemanifesteerd. O, hoe onfeilbaar is God! Let op, elke gedachte, wanneer het wordt uitgesproken.

175 Toen Jezus, geen wonder, toen Hij die nacht van de heuvel afkwam en rond die boom keek, voedsel zoekend; er was geen, er was geen voedsel aan de boom. En Hij zei: “Niemand ete van u.” En Hij ging verder, weg. En de volgende dag toen Hij terugkwam, was de boom verdord. Gods gezindheid; de gezindheid dat in het begin, dat een gedachte was vóór het een Woord was, dat Jezus Christus uitdrukte, Dezelfde drukte dat Woord opnieuw uit. Zie?

176 En elk Woord in de Bijbel is Gods gedachten, die in zaadvorm liggen, die, als ze in de mens worden ontvangen, en gesproken door dezelfde gedachte die de Bijbel materialiseerde, de zaak laat gebeuren. Ziet u wat ik bedoel? Hoe machtig zou de Gemeente kunnen zijn! De Bijbel zei: “Laat deze gezindheid die in Christus was in u zijn. Zoals een man in zijn hart denkt, zo is hij.” Nu, uw gedachten, als ze tot uitdrukking worden!

177 Zoals God zei: “Laat er een wereld zijn.” Vóór het een woord kon zijn, moest het een gedachte zijn. Dus, God, in de schepping, schiep de wereld door Zijn gedachte, eerst; drukte . . . sprak het toen. En de gedachte die uitgedrukt werd, werd gematerialiseerd. Ziet u wat ik bedoel?

178 Nu, als diezelfde Geest die zei: “Laat er Licht zijn,” en er was Licht; die zei: “Laten er bomen zijn,” en er waren bomen; en als diezelfde gezindheid die in Christus was in u zou zijn, hoeveel te meer zou het kunnen zeggen: “Laat er geen kanker zijn,” en het zou weg zijn; “Laat de blinde ogen worden geopend,” en het zou zo zijn! Zie? Het, het is uw gedachte. Jezus zei: “Voorwaar . . .”

U zei: “Dat was Jezus.”

179 Maar wacht eens even. Hij zei: “Heb geloof in God. Want voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, als u tegen deze berg zult zeggen: ‘Wordt bewogen, uitgerukt en in de zee geworpen’, en niet in uw hart twijfelt, maar gelooft dat wat u zegt zal geschieden, zult u hebben wat u ook zegt.” Is dat juist? “U zult het hebben. Niet Ik; u zult het hebben.” Wat een macht is er aan de Gemeente gegeven!

Dat, nu, u kunt het uitdrukken, door verstandelijke opvatting . . .

¹⁸⁰ Maar als het een echte openbaring van God wordt, dat u het ziet vóór het gebeurt, en het in woordvorm uitdrukt, krijgt dat woord een houvast, en wordt gematerialiseerd; een gedachte die wordt uitgedrukt! O my, hoe zou God . . . Zie? Als uw hart, en uw verstand, zo en vervuld is met Gods Geest, tot uw gedachten Zijn gedachten worden. Amen. Daar hebt u het. Wanneer uw verstand en uw leiding en hoe u geleid wordt een directe plaats, of een directe inspiratie van de Heilige Geest wordt die uw sterfelijke wezen aangrijpt! O my!

¹⁸¹ Wat voor soort mensen zouden wij moeten zijn? Als de Heilige Geest u zo insluit of bemachtigd heeft, dat u uw eigen gedachten niet gebruikt, u uw eigen verstand niet gebruikt, u uw eigen meningen niet gebruikt; maar de Heilige Geest heeft u zo opgebouwd, totdat uw gedachten en uw wezen Gods Geest is Die Zich door u uitdrukt! Wat voor een gemeente zouden wij zijn?

¹⁸² Wat voor mensen zouden het vanmorgen zijn, als deze Branham Tabernakel vanmorgen zo gevuld was met de Tegenwoordigheid van God, totdat u niet eens uw eigen verstand gebruikte, niet eens uw eigen gedachten gebruikte, niet eens uw eigen beslistheid had, maar slechts om geleid te worden door de Geest?

¹⁸³ “En zij die zonen van God zijn, worden geleid door de Geest van God.” Dan wanneer het menselijke element er uitgaat, en de Geest van God die leegte vult, waar u zich leegmaakt, amen, dán zal het zijn wanneer de Gemeente, in Haar Kracht van de opstanding van de Heer Jezus, in Zijn voetstappen zal wandelen, in Zijn Kracht, in Zijn gedachten, in Zijn Wezen, in Zijn bewegingen! Ziet u wat ik bedoel? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Red.] Dan worden uw gedachten woorden, en woorden zullen gematerialiseerd worden. Dat is wanneer de Gemeente in haar Kracht is.

¹⁸⁴ Ik geloof dat het op weg is, dat wanneer de Gemeente zo gehuld zal zijn in Christus, de Heilige Geest, de mensheid zo ver van zichzelf verwijderd, dat ze zichzelf niet zien, ze geen [Leeg gedeelte op band—Red.] dan God te dienen. En hun gedachten gaan verder. Ze weigeren de dingen van de wereld. Ze bewegen zich gewoon in de Geest, leven in de Geest, bewegen in de Geest, wandelen in de Geest, vervullen zo de wet van Christus. Dan, de liefde van Christus in het menselijk hart, bewegend in de Heilige Geest, die grote wonderbare Gemeente zal uitgaan met Kracht en Godheid; want Godheid zal in menselijke wezens geopenbaard worden, door de Heilige Geest, en zal de gedachte van hun verstand tot stand brengen.

¹⁸⁵ Onze gedachten lopen anders. Vaak lopen we ernaartoe, zeggen: “Hoe gaat het met u, broeder?” En u meent het niet in uw hart. Vaak zeggen wij: “Ik ben *dit* en *dat*. Ik zal *dat* doen.” U meent het niet in uw hart. Zie? Ik meen het niet in mijn hart.

186 Maar wanneer u zo dood kunt worden voor de dingen van de wereld, dat Christus de eerste is, Christus alles is, dan is uw gehele samenstelling van de Geest van de Heer Jezus Christus. Hij heeft de volledige controle. Dat is wanneer uw gedachten rein zullen zijn. Uw gedachten zuiver zullen zijn. Uw hart! Uw hart!

Veel mensen zeggen: “Wel, religie komt uit uw hart.”

187 Er is geen geestesvermogen in dat kleine wezen dat “hart” wordt genoemd. U kunt niet denken met uw hart. De Bijbel zei: “Zoals een man denkt in zijn hart, zo is hij.” U kunt niet denken met uw hart. Dat kan niet, omdat er daar niets verstandelijks in is om mee te denken. Jezus sprak niet over het fysieke wezen; Hij sprak over het bovennatuurlijke wezen.

188 Wij zijn een drievoudig wezen; ziel, lichaam, geest. Wij weten wat dit vlees is, daar zijn we van bewust; *hier* is het. We weten wat de geest is; het bestuurt het vlees. Maar wat is de ziel? De ziel is de natuur van de geest.

189 Wanneer een man bekeerd is, betekent het niet dat . . . Hier is een goede, diepe lering. Ik hoop dat u het begrijpt. Enige tijd geleden . . . Ik vertelde het onlangs aan een paar jongens.

190 Een man zat op mijn veranda, en hij zei: “Broeder Branham, ik was eens een zakenman. En ik heb jaren geprobeerd om gered te worden.” En vertelde me al zijn problemen. Zei dat zijn vrouw ernaartoe ging en de Geest kreeg. En zij kon niet . . . Hij “kon de Geest niet krijgen.”

191 Ik zei: “Wat bedoelt u, broeder?” En hij vertelde me waar hij vandaan kwam, en drukte zichzelf uit. Hij zei . . . Ik zei: “U probeert gered te worden?”

Hij zei: “Ja. Ik probeer gered te worden.”

En ik zei: “De Heer wil . . .”

192 Zei: “Ik geloof dat ik de grens heb overschreden, Broeder Branham, waar u niet gered kunt worden.”

Ik zei: “O, dat weet ik niet.”

193 Hij zei: “Kijk, ik ging naar Billy Grahams samenkomsten, een grote, beroemde prediker.” En hij is een wonderbare man van God, en doet een groot werk voor God. En hij zei: “Ik ging naar zijn samenkomsten, en hij zei: ‘Allen die gered willen worden, steek uw handen op.’” En zei: “Ik stak mijn hand op, en ging een spreekkamer binnen.” Zei: “Dan vertelden ze me daar achterin dat ik Jezus moest aanvaarden.” En zei: “Ik knielde neer en bad. En hij zei tegen me: ‘Geloof u nu in Jezus Christus?’ Ik zei: ‘Ja,’ zei, ‘ik aanvaard Hem als persoonlijke Redder.’ Zei, hij zei: ‘Nu bent u gered.’” Zei: “Er gebeurde niets met mij.”

194 Zei: “Ik ging dan een paar jaar, en ik vond de Vrije Methodist mensen, die zeiden dat ik ‘gelukkig genoeg moest worden om te juichen.’” En hij zei: “Ze baden over mij en alles totdat ik

gelukkig genoeg werd om te juichen.” Zei: “Ze zeiden: ‘Nu hebt u Het. U heeft heiliging gekregen.’” Zei: “Ik ging weg.” En zei: “Ik was op zoek naar alles wat ik kon.” Zei: “Ik had Het nog steeds niet.”

¹⁹⁵ Zei: “Ik ging naar de samenkomsten van Broeder Roberts, Oral Roberts.” Hij zei: “Ze gingen de kamer binnen en vertelden me dat ik de Heilige Geest moest ontvangen en dat ik ‘in tongen moest spreken’ anders had ik Het niet.” Zei: “Ik ging daar naar binnen en ze hadden . . . baden over mij en—en zeiden dat ik met de Heer moest spreken.” En—en zei: “Ik—ik sprak in tongen.”

¹⁹⁶ Hij zei: “Broeder Branham, ik heb het nog steeds niet.” Hij zei: “Ik weet niet wat ik moet doen.”

Ik zei: “Nu, mijn broeder . . .”

¹⁹⁷ Hij zei: “Ik ben naar Shreveport geweest, de Voice Of Healing, en zij vertelden mij dat u een profeet was; om hierheen te komen, en dat u mij zou kunnen openbaren, wanneer de Geest over u komt, wat mijn probleem was.”

¹⁹⁸ Ik zei: “Broeder, u hoeft geen profeet te zijn om dat te doen. Het Woord van God legt dat uit.” Ik zei: “Het heeft geen profetie nodig.”

¹⁹⁹ Ik zei: “Mijn broeder, het enige is dat u gewoon in de war bent.” Ik zei: “Ik wil u iets vragen. Hebt u altijd van de Heer Jezus gehouden?”

²⁰⁰ Hij zei: “Wel, ik—ik behoorde tot de Presbyteriaanse kerk, maar,” zei, “ik ging er gewoon naartoe.”

²⁰¹ Ik zei: “Wel, ik wil het u vragen. Wat gebeurde er, wat is er gebeurd, dat u ineens van gedachten bent veranderd?”

²⁰² Hij zei: “Wel, mijn vrouw, ze ging naar de Pinkstermensen en,” zei, “ze kreeg de Geest. En toen kwam ze weer terug en,” zei, “ze was gelukkig.” En zei . . .

Ik zei: “Wat dacht u daarvan? Hebt u het bekritiseerd?”

²⁰³ Hij zei: “Nee.” Hij zei: “Ik dacht gewoon: ‘Wel, ik zal zien hoe lang ze dat volhoudt.’” En zei: “Het hield vol.” Zei: “Ze leek het te hebben.”

²⁰⁴ En hij zei: “Op een dag kwam ik binnen na een verkoop op het erf, en ik reikte toevallig in mijn zak, en iemand had me een klein traktaatje gegeven.” En zei: “Ik zat neer in het bureau en begon dit traktaat te lezen.” En zei: “Het meest vreselijke gevoel kwam over me, dat ik in orde moest komen met God.” Hij zei: “Sindsdien ben ik aan het zoeken.”

²⁰⁵ Ik zei: “Ik wil u iets vragen? Toen dit gevoel over u heen kwam, hebt u er nooit weg van kunnen komen?”

Hij zei: “Nee, meneer, nee.”

²⁰⁶ Ik zei: “Wel, dat is het moment dat u Christus ontving.” Ik zei: “Het betekent niet ‘uw handen omhoog te steken’. Dat is in

orde. 'In tongen spreken,' dat is in orde." En ik zei: "Jubelen,' dat is in orde. Maar dat zijn de attributen van Christus nadat Hij binnengekomen is." Ik zei: "Christus te ontvangen is de Persoon, Christus Jezus, te ontvangen. 'Hém te ontvangen is Leven.'" Ik zei: "Jubelen, spreken in tongen, en allerlei betoningen," zei ik, "dat zijn attributen die Dit volgen. Maar het eerste is Christus te ontvangen."

207 Hij zei: "Dan, Broeder Branham, was ik de hele tijd gered?"

Ik zei: "Zeker. Kijk," zei ik, "hebt u Hem lief?"

Hij zei: "Met heel mijn hart."

Ik zei: "Eens hield u niet van Hem."

Hij zei: "Dat is juist."

"En nu houdt u van Hem?"

Hij zei: "Wel, dat is de waarheid."

"Wel, u had Hem de hele tijd."

208 En hij sprong van de veranda af en begon te huilen en hield mij in zijn armen. En zei: "O God, ik ben al die jaren een Christen geweest."

209 Ziet u, het punt was dat hij in het begin niet op orde gebracht werd. Halleluja!

210 Wat? U zou geen lam kunnen maken van een varken al moest u dat. Hij is een varken om mee te beginnen; hij houdt zich bezig met zijn eigen zaken en vertelt het lam om zich bezig te houden met zijn eigen zaken. De enige manier om dat varken te laten inzien dat het verkeerd is om in de varkensstal te zijn, is door de geest van een lam in hem te plaatsen. Als hij ooit de ziel van een lam in zich krijgt. . . Of, een lam heeft geen ziel. Maar als hij ooit de geest van een lam in zich krijgt, de eigenlijke aard ervan! Dat is de reden dat u niet een, een varken niet kunt bekeren, u een lam niet kunt bekeren, want hij heeft geen ziel. Wat hij is, in zijn geest, hij heeft diezelfde natuur voor altijd. Zie?

211 Maar, een menselijk wezen kan veranderd worden van een varken in een lam, omdat hij een ziel heeft die naar het beeld van God is gemaakt. Amen.

212 Wel, zijn gedachten zijn veranderd. Iets doet het voor hem. Halleluja! "Zoals een man denkt in zijn hart." Zie? Christus, de Schepper, kwam tot hem, in een stille vorm, en schiep; Zijn Eigen Geest nam de natuur van de man weg, die van dansen hield en de wereld en slecht te gedragen, en vanaf die tijd legde hij het gewoon opzij en hongerde naar God. En God was in hem, de hele tijd. Het was God, in het begin. Zie? Daar hebt u het. Amen.

213 "Zoals een man denkt." Het moet een gedachte worden voordat het een woord kan worden. En een woord, dat uitgedrukt is, wordt gematerialiseerd. Ik geloof in mijn hart dat ik een Christen ben omdat ik de Heer Jezus Christus aanvaard heb; als

ik niet huil, als ik me niet beweeg, als ik helemaal niets doe. In mijn hart, als eerste, geloof ik dat Christus in mijn plaats voor mij stierf. Amen. Ik aanvaard het, als een Christen; ik geloof het, als een Christen; vervolgens is het in mijn hart. Dan druk ik het uit in een woord: "Ik ben een Christen." Halleluja! Dan begin ik te wandelen als een Christen, te spreken als een Christen, te leven als een Christen, te zijn als een Christen. En aan mijn vruchten word ik door de wereld erkend als een Christen. Halleluja!

²¹⁴ Zeg, ik wilde niet zo luidruchtig worden. Maar, maar daar hebt u Het, Gods Woord! Jezus zei. . . Hier is Het! O, vertel me maar wanneer ik lang genoeg gesproken heb. Maar, goed, Jezus zei dit. Kijk: "In den beginne." Merk op. Zie: "Een man, zoals hij denkt in zijn hart." Nu, luister naar wat Jezus zei. We zullen niet. . .

²¹⁵ O, als u maar rond zou reizen en de religies zou zien; en de ene moet *dit* doen en de ene moet *dat* doen en de ene moet *dat* doen. Maar broeders, laten wij deze oude tabernakel voor eens, laten we voor altijd in orde komen.

²¹⁶ Wij zijn Christenen door geloof. Door de genade van God zijn wij Christenen. Zie? God, in Zijn oneindige barmhartigheid, riep ons om met Hem verzoend te worden, door Zijn Zoon, Christus Jezus. Dat maakt het vast! Niet wat wij deden. Wat Hij deed; Hij veranderde mijn ziel, van de dingen van de wereld, tot de dingen van God; van paardenrennen en gokken en overspel en liegen en stelen. Hij veranderde mijn ziel, veranderde mijn gedachten; en dan werden mijn gedachten zo echt tot ze woorden in mijn lippen werden; en zij materialiseerden, en nu ben ik een Christen. Het maakte mij een ander persoon. Dat is wat u maakte. Zie?

²¹⁷ Nu, als u een dubbele mening hebt, en u gelooft Het niet: "Ja," zegt u, "wel, ik vraag het mij gewoon af." Dan kunt u maar beter uitkijken!

²¹⁸ U zegt: "Wel, broeder, ik—ik had een goede tijd." Het maakt mij niet uit hoe zo'n goede tijd u had. Zegt: "Wel, ik heb gejubeld." Dat is goed, maar dat betekent het nog steeds niet. Zegt: "Ik heb in tongen gesproken." Dat is goed, maar dat—dat betekent het nog steeds niet. U zegt: "Ik heb de zieken genezen." Dat betekent het nog steeds niet.

²¹⁹ Jezus zei: "Velen zullen in die dag tot Mij komen en zeggen: 'Heb ik niet duivels in Uw Naam uitgeworpen, machtige dingen gedaan?' Hij zal zeggen: 'Ga weg van Mij, u werkers van ongerechtigheid. Ik ken u niet eens.'" Ja, meneer.

²²⁰ Paulus zei: "Al spreek ik met tong en mensen en Engelen, al heb ik geloof om bergen te verzetten, al schenk ik al mijn goederen om de armen te voeden, en geen liefde heb, ben ik niets."

²²¹ Er moet een verandering komen. Hier is het, een verandering van hart; niet van deze fysieke zaak, maar het hart van uw

ziel. Wordt in iets geankerd, totdat uw gedachten op die manier vervagen; u ziet dat niet meer. U ziet alleen de Heer Jezus. U ziet gerechtigheid en heiligheid en zuiverheid en liefde en genade. Dat is wanneer u veranderd bent. Wat is bekeren? *Bekeren* betekent “iets veranderen.” En uw gedachten, uw gewoontes, uw wezen, zijn veranderd van een zondaar in een Christen. Eerst weet u het in uw hart; dan drukt u het uit met uw lippen; en dan materialiseert het zich, en dat is wat u bent.

²²² Nu, als u denkt dat u het denkt (wat een woord!), maar u stelt zich voor dat u het denkt, en u drukt het uit, en het wordt niet gematerialiseerd, dan bent u op de verkeerde weg. Snapt u het? Misschien kan ik maar beter. . . wat langzamer praten. Kijk, als u zich voorstelt dat u een Christen bent, en u spreekt het uit met uw lippen, maar u ontdekt dat u dat niet bent, kunt u maar beter uw gedachten veranderen, uw hart veranderen. Zie? Want het legt geen getuigenis af, het draagt er geen vrucht van. “Maar de vrucht van de Geest is zachtmoedigheid, vrede, lankmoedigheid, goedheid, barmhartigheid, geloof.” Als elk klein ding dat langskomt, en u vliegt er tegenaan op, kunt u maar beter voorzichtig zijn. Er is iets niet gebeurd. U drukt *hier* iets uit dat niet *hier* is.

²²³ Jezus zei tegen de Farizeeërs: “U huichelaars! Hoe kunt u goede dingen zeggen?” Dat is wat hen een huichelaar maakte; ze dachten één ding in hun hart, en drukten iets anders uit met hun lippen. Een huichelaar is dat. Dat is wat een huichelaar maakt. Zie: “Hoe kunt u dat, en huichelaar zijn. Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond. U spreekt niet wat u werkelijk denkt.” En ziet u wat ik bedoel? U moet zeggen wat u denkt. Als u het niet denkt, zeg het dan niet. Zie? Spreek uw woorden, laat ze uit de bodem van uw hart komen.

²²⁴ Zoals Jezus van die boom zei: “Niemand ete van u.” Wel, er was geen—was geen schaduw van twijfel in zijn hele hart dat die boom zou verdorren. Waarom? Zijn hart kwam van zuiver, van. . . Het was de Geest van God in Hem, die Hem zo maakte, om die discipelen een lesje te leren. Ziet u wat ik bedoel? Goed.

²²⁵ Dus laat het zuiver zijn. Laat uw gedachten zuiver zijn, en uw uitdrukkingen zuiver. Leef zuiver, en wees zuiver. Nu, uit uw hart gaat “kwaadaardig denken, overspel,” en al deze verschillende dingen; als dat uit uw hart komt, is dat wat in uw hart zit. Maar als uit uw hart “rechtvaardigheid, vrede, liefde, vreugde” komt, o my, dan komt het uit een bron *hier* die daarvan is gemaakt. Ziet u wat ik bedoel? Het is *hier* samengesteld uit de Geest van God Die Zichzelf tot uitdrukking heeft gebracht door het werk, en wat u dan zegt zal geschieden.

²²⁶ Ik zal u een klein inzicht geven van iets, hoe onfeilbaar Gods Woord is. Let op wat u zegt. Wanneer God iets zegt, moet het wezen, het maakt mij niet uit hoeveel het er anders uitziet. Ik

heb dingen gezien, zoals in dit reisschema zojuist. Ik heb God iets zien doen, vrienden, waarvan ik dacht dat het onmogelijk was dat het ooit zou gebeuren, maar het gebeurde. Nadat ik de fout had gezien van iets wat ik deed, het was een vergissing; 'k behoorde iets gedaan te hebben. God vertelde mij het te gaan doen; heb het hier genoteerd staan, in mijn zak. En in plaats van dat te doen, vergat ik het en keerde me om en deed iets anders. En de genade van God zoefde het regelrecht terug en liet het hoe dan ook gebeuren. Amen. Het moet gebeuren.

227 Wel, ik geloof hier in Johannes, ik las het onlangs, ergens hier, hetzelfde. Ongeveer, laten we eens kijken, dat is de 12e. Ja, hier is het. Kijk, Johannes 12, en het 37e vers. Luister, 36, beginnen we.

Terwijl gij het licht hebt, geloof in het licht, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn. Deze dingen sprak Jezus, en ging heen, en—en verborg Zich voor hen.

228 Luister nu. Hier is het. Let hier nu heel aandachtig op. Ik heb het hier genoteerd. Ik las het in . . . in Bombay.

En hoewel Hij—Hij zovele wonderen voor hen gedaan had, zie, nochtans geloofden zij niet in Hem;

229 Ongeacht wat er gedaan was! Hij deed wonderen. Kijk naar deze natie, kijk naar dit volk, kijk naar de tekenen en wonderen die hier in deze tabernakel zijn gebeurd. Kijk naar wat er is gezegd en naar wat is bewezen dat het van God is. Kijk! Zie! Bewezen van God, en toch lachen de mensen in de stad erom, bespotten het, zeggen dat het “mentale telepathie of zoiets” is. Ze begrijpen het niet. Luister hier.

. . . hoewel hij zovele wonderen voor hen gedaan had, toch geloofden zij niet in Hem;

Opdat het woord van Jesaja, de profeet, vervuld werd, dat . . . gesproken heeft, Heere, wie heeft onze prediking geloofd, en aan wie is de arm des Heeren geopenbaard?

Daarom konden zij niet geloven, omdat Jesaja . . . gezegd heeft:

230 Als God iets zegt, moet het gebeuren; want het is eerst Zijn gedachte, daarna wordt Zijn Woord uitgedrukt. Dan is er niets . . . Ongeacht wat komt of gaat, het moet gebeuren. O, kunt u de onfeilbaarheid van het Woord zien? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Red.] O my!

Hij heeft hun ogen verblind, hij heeft hun hart verhard; opdat zij met hun ogen niet zien, en met hun hart niet verstaan, en zich bekeren, en Ik hen geneze.

231 Let op! God, door Zijn profeet, Jesaja, een man die zijn voor- en tegenspoed had zoals wij, zijn fouten had zoals wij, maar God kreeg die man zo overgegeven, door een profeet te zijn, dat zijn woorden: Gods gedachten! Halleluja! Gods gedachten uitgedrukt door die sterfelijke lippen van Jesaja; een man met

zonde en dingen die ik heb, met zijn voor- en tegenspoed zoals ik heb, en zoals u; maar een aan God overgegeven vat, drukte de gedachte uit, Gods gedachte, door het woord. En wat ze ook deden, de woorden van Jesaja moesten vervuld worden, want het was Gods gedachte uitgedrukt door Jesaja.

²³² Daar hebt u het. Halleluja! O God! “Op deze rots zal Ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen Haar niet overweldigen.” O, my! Wanneer de wereld niet meer is: “Hemelen en aarde zullen vergaan, maar Mijn Woord zal nooit vergaan.” Waarom? Hij drukte, in Woord, de gedachte van de Almachtige God uit. En wanneer wij, door geloof, dat Woord kunnen aanvaarden, moet het materieel worden. O, wat ontroert het mijn hart, om te denken: “Uw Woord, voor eeuwig, in de Hemel, Heer, is bevestigd.” Wat Gods gedachten zijn, drukt Hij uit in Woorden, en *Hier* is het levende Woord van God. [Broeder Branham klopt meerdere keren op de kansel—Red.]

²³³ Jezus zei: “Hij die Mijn Woorden hoort, en gelooft in Hem Die Mij gezonden heeft, heeft eeuwigdurend Leven, en komt niet in de verdoemenis; maar is uit de dood overgegaan in het Leven.” Halleluja!

²³⁴ Niet “hij die naar de kerk gaat.” Niet “hij die zijn naam in het boek zet.” Niet “hij die belijdt.” Niet “hij die schreeuwt.” Niet “hij die de zieken geneest.” Niet “hij die de blinde ogen opent.” Niet “hij die in tongen spreekt.” Niet “hij die profeteert.”

²³⁵ “Maar hij die Mijn Woorden hoort, en Hem gelooft, Die Mij gezonden heeft, heeft eeuwigdurend Leven, en zal nooit in het oordeel komen, maar is al van de dood tot het Leven overgegaan.” O broeder, laat dat geloof eens in dat hart verankeren totdat die Woorden waar zullen zijn, voor God. Dan zullen hemel en aarde beven en voorbijgaan, maar dat Eeuwige Woord, die gedachte die in uw hart is, dat uitgedrukt wordt door God, kan evenmin falen als de woorden van Jesaja konden falen.

²³⁶ Er zijn duizenden geweest die naar die wonderen keken die werden gedaan, en toch niet konden geloven, omdat Jesaja het had uitgedrukt en zei: “Ze zullen het niet geloven.”

²³⁷ Gods Woord is Eeuwig. “In het begin was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.” God, in het begin, daar toen Hij de wereld zag, Hij zag u en mij hier deze morgen. Hij zag mijn baby daarginds zitten. Hij zag elke hongerige persoon in India. Hij zag elke prediker in de kansel. Hij zag elke huichelaar lopen. Hij zag de hele zaak. De oneindige geest van God voorzag het.

²³⁸ En Hij zei: “Nu, om dat gevallen ras te verlossen, zal Ik Mijn Zoon, Christus Jezus, zenden.” Daar was het Woord. In het begin, vóór het een Woord was, was het een gedachte. Voorheen was het een gedachte; het werd in een woord uitgedrukt; en het Woord werd materieel en woonde onder ons. Halleluja! Tien miljoen

jaar misschien, voordat de wereld ooit werd gevormd, zag Gods gedachte Zijn lichaam, getabernakeld in vlees, om de engel uit de dood te halen. Oef!

²³⁹ Hoe Eeuwig is het Woord van God! O, tijden zullen veranderen, jaren zullen komen en gaan, eonen van tijd zullen voorbijgaan; maar Gods Woord zal voor immer blijven. Daar is het!

²⁴⁰ “O Heer, laat mij Uw Woord in mijn hart verbergen, opdat ik niet tegen U zondig. Laat me Het dag en nacht overdenken. Laat me Uw geboden op mijn bedpost schrijven. En laat Ze altijd voor—voor me zijn. En, Heer, opdat ik niet in mijn hart tegen U zondig.” Maar laat me erin wandelen. “Zo is er dan nu geen veroordeling,” Romeinen 8:1. Halleluja! “Er is geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.” Amen.

²⁴¹ Gods uitgedrukte gedachten, in het menselijk hart, gaan verder, terwijl de onsterfelijke God Zijn onderdanen van plaats naar plaats leidt. En de Bijbel zei: “De voetstappen van de rechtvaardige worden door de Heer bevestigd.” O my! Hoe nieuw is de wereld? Hoe lang is de Eeuwigheid! Als we denken aan het Woord van God uitgedrukt door de lippen van een sterfelijk wezen, en nog zo onderworpen aan Gods Woord!

²⁴² Hij zei: “Jesaja sprak ervan. En ze konden het niet doen, omdat Jesaja het onder inspiratie had gezegd.”

²⁴³ Dat Jezus Christus, de Immanuël hier op aarde, met al de Schriften, overal. Toen Hij op aarde wandelde, wist Hij dat Hij zou opstaan op de derde dag. Waarom? Omdat David, onder inspiratie, zei: “Ik zal Zijn ziel niet achterlaten in de hel, noch zal Ik Mijn Heilige overgeven om verderving te zien.” Hij zei: “Daarom verheugde mijn hart zich en mijn vlees werd. . . heeft zich verblijd.” Toen Jezus onder één woord, zalving, sprak. . . door God gesproken door een man die zijn goede en slechte tijden had, David. David zei: “Ik zal Zijn ziel niet achterlaten in de hel, noch zal Ik Mijn Heilige overgeven om verderving te zien.”

²⁴⁴ Jezus zei: “Breek deze tempel, en in drie dagen zal Ik hem oprichten.” Halleluja! Hij geloofde het onsterfelijke Woord van God. Ja, meneer. Ongeacht. . .

²⁴⁵ “Hij heeft niet, Hij zei dat niet,” zegt u. “Wel, weet u, Hij stierf op vrijdag en Hij stond op. Hoe zit het dan met ‘drie’ dagen?”

²⁴⁶ Jezus wist dat na tweeënzeventig uur sterfelijk-. . . er verderving komt in het lichaam. Hij wist, ergens tussen die drie dagen, ergens in die tijd, dat God het zou opwekken. Omdat David, onder inspiratie, zei dat Hij het zou doen opstaan. Halleluja! Eén Schriftgedeelte geschreven in de Bijbel! Hij liep voorwaarts als een held, de dood tegemoet, wetende dat God Zich aan Zijn Woord zou houden; wat God eerst dacht en daarna uitdrukte. Halleluja!

247 Dus vandaag geloof ik: “Dat die Heer Jezus Die daar toen opvoer naar de hoogte, terug zal komen, op dezelfde wijze als u Hem zag gaan.” En Hij komt voor de Verlosten die Wedergeboren zijn, Bloedgewassen. “Zoals Hij wegging, zo zal Hij komen.” Het wordt in de Bijbel uitgedrukt. Koningen mogen opstaan, verschillen mogen komen, de donder mag de aarde stoppen, hongersnood, atoombommen, en wat het ook zij. Maar: “Jezus, de Zoon van God, zal terugkomen op dezelfde wijze dat u Hem hebt zien gaan,” want het is Gods geïnspireerde Woord dat het zo zei.

248 Ik geloof werkelijk dat de God dit lichaam zou genezen, de zieken, omdat hij zei: “Hij is om mijn overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld, de straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem, en door Zijn striemen is onze genezing geworden.” Laat leraren, theologie, wat er ook op mag rijzen, seminaries rijzen en vallen, maar Gods Woord zal toch voortgaan. Ja, meneer. God zei het. En voordat God het kon zeggen, moest het een gedachte zijn. En God dacht de hele zaak goed door, en drukte het in Zijn Woorden uit, en het moest materialiseren.

249 Niet lang geleden las ik, of zag ergens, waar een meisje deze wijzerplaten op een horloge zette, het in radium dipte. En toevallig likte ze dit, de borstel, met haar tong. Het doodde haar. Jaren en jaren later groeven ze haar schedel op; en ze plaatsten hun stethoscopen in hun oren en zo, en staken het neer in de schedel. En u kon dat radium horen: “rrutt-rrutt-rrutt.” Het heeft geen einde. Het blijft maar door en door en door en doorgaan. Er komt geen einde aan radium. Het blijft maar doorgaan. Na jaren en jaren en jaren, en de schedel was niets anders dan een wit bot, bewoog het radium er nog steeds doorheen, omdat ze het in haar mond dompelde. Een deel ervan, zo, en radium blijft verdergaan.

250 Hoeveel te meer dan de Eeuwige God, door Zijn Godheid Wezen en de gesproken krachten van Zijn Woord, wanneer Hij Zijn Woord spreekt! Tijden zullen veranderen, mensen zullen veranderen, naties zullen veranderen, werelden zullen veranderen; maar dat Woord gaat door en door, voor altijd en altijd, omdat het Gods gedachte is voordat het werd uitgedrukt. Halleluja!

251 Ik heb Hem lief met heel mijn hart. En na de honderden religies van deze wereld gezien te hebben, zeg ik vanmorgen: “Op Christus, de vaste Rots, sta ik; alle andere grond is zinkend zand, alle andere grond is zinkend zand.”

Zullen we bidden!

252 Hemelse Vader, o, wat ben ik blij vanmorgen, te weten dat Uw verlossende genade, Uw Zoon, ons heeft verlost van een leven van zonde. O, als ik mijn eigen lichaam zie wegkwijnen, oud worden, vergrijzen en rimpelen, toch weet ik dat achter deze schaduw hier, ginds het lichaam ligt dat niet met handen is gemaakt. Ginds ligt het onsterfelijke, te wachten; en dat op een

dag, wanneer het leven uit dit lichaam wordt getrokken, zal het opnieuw ginds in Zijn Tegenwoordigheid ontwaken, om bij Hem te zijn door de eeuwen des tijds heen.

²⁵³ God, laat elke man en vrouw vanmorgen, die deze hoop in zich heeft, zich reinigen van de dingen van de wereld. En deze kleine oude kleinzielige dingen die hen naar beneden zouden slepen en hen ellendig zouden houden, laat ze gelukkige Christenen zijn die U dienen. Sta deze dingen toe, Vader, door Jezus' Naam, Uw Zoon. Amen.

²⁵⁴ Ik denk dat ik voor u een klein beetje over de tijd ben gegaan, maar mijn hart werd meegesleept, over Zijn Woord, over Zijn Wezen. Ik kom onvoorbereid, niet wetende dat ik zou gaan spreken; heb toevallig deze woorden gezegd. En ik kwam maar aan één vers uit de Schrift, maar misschien, over een paar zondagen, zullen we het weer van daar oppakken en verdergaan, wat het Woord was.

²⁵⁵ Hebt u Hem lief? [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.] Luister, mijn Christelijke vriend. Als er in uw hart maar iets tegen iemand is, ga dan nu naar hen toe en wordt verzoend. Vergeet heel het verleden. En als u een leven van opstaan en neervallen hebt gehad, bedenk, iets is in dat hart gekomen, iets is in die gedachten gekomen. Ongeacht wie uw vijand is, heb hem lief. Heb hem lief. Wat er ook is gebeurd, laat het gaan. U staat tenslotte in een veld met onkruid, dat beseffen we, maar we moeten allebei samen opgroeien. We moeten samen opkomen.

²⁵⁶ Want een goede bron kan geen slechte wateren voortbrengen, noch kan een slechte bron goede wateren voortbrengen. Een boom kan niet tegelijkertijd verdorven vruchten en goede vruchten voortbrengen. Laten we dus ofwel de hele bron schoon maken, of de hele bron vuil maken; het een of het ander, zie. Want het is vuil om mee te beginnen, dus laten we vanmorgen de putten schoonmaken en zeggen: "Heer, giet Uw Geest in, en leid mij, o God, leid mij."

²⁵⁷ Want aangezien we daarginds een—een katholieke kerk binnengingen, daar in Rome, en ze wilden me meenemen naar wat ze de Knekelkerk noemen. En hun monniken, honderden jaren lang, hebben ze ze genomen en in de grond gestopt, beneden in de kerk, en begroeven ze. Bijna elke kerk is een kerkhof. En ze stoppen die kerels daarin. En nadat ze een bepaalde tijd daar zijn geweest, graven ze hen op. Nadat het vlees in stof is weggerot, graven ze hen op.

²⁵⁸ En ze hebben een kamer gemaakt, vele, vele malen groter dan dit, gewoon uit menselijke botten, hoe ze die rangschikten en op elkaar stapelden. En op de hoeken, waar je er zo langs loopt, de schedels en alles. De verlichtingsarmaturen zijn gemaakt van kleine stukjes van vingers en botten. De lampen zijn van botten gemaakt, en zo. Niets dan alleen maar . . . En daar zijn de

graven van anderen die wegrotten. Een bord, aan het eind, heel opvallend, zei: “Eens waren we zoals jullie, en eens zullen jullie zijn zoals wij.” Dat klopt.

²⁵⁹ En alleen degenen die God liefhebben, zullen ooit onsterfelijk Leven hebben. En dat is waar.

²⁶⁰ En ik merkte het daar op waar de mensen kwamen. Katholieke religie is vol bijgeloof en dergelijke. Die schedels op die monniken daar waren ingewreven tot ze wit waren. Sommigen van ze zo diep doorgesleten; maar de mensen wreven ze, om zegeningen proberen te krijgen en dergelijke, van de schedels van deze monniken. Het toont alleen dat het een menselijk wezen is. Het is een hart, en ze hongeren naar iets.

²⁶¹ Broeder, de religie van Jezus Christus bestaat niet uit het wrijven van de beenderen van dode mensen. Het gelooft in de Heer Jezus Christus en het aanvaarden van onsterfelijk leven. O my!

²⁶² Maar om te bedenken dat het waar is, eens waren die mannen zoals wij hier vanmorgen zijn. Ze hadden hun gelegenheid, en wij hebben de onze. Wat gaat u ermee doen?

²⁶³ O, laat elk grammetje ervan tellen voor de Heer Jezus. Besteed geen tijd aan de dingen van de wereld. “Laat ons afleggen alle last die ons zo lichtelijk omringt. Laat ons met lijdzaamheid de wedloop lopen die voor ons ligt.” Laten we de Heer Jezus liefhebben.

²⁶⁴ Wees vriendelijk voor elkaar. Wees vriendelijk voor uw vijanden. Heb iedereen lief. Ongeacht wat ze gedaan hebben, heb ze hoe dan ook lief. En als u dat niet kunt, broeder, zuster, als er ooit een tijd was dat u . . . ? . . . bij het altaar, is het dan. Wanneer u terug kunt komen, scheppen . . .

²⁶⁵ En ik herkende onlangs een egoïstische geest die in mij opkwam, die zei: “Deze man heeft het verkeerd. Ik zou hem erover moeten vertellen.” Dat is verkeerd. God is Degene die hem erover moet vertellen. Dat is niet. . . Het zijn mijn zaken niet. Maar mijn zaak is het Evangelie te prediken en iedereen lief te hebben, en verder te gaan en mijn vijanden lief te hebben, zoals Jezus Christus mij lief had toen ik Zijn vijand was. Dat is juist. Toen ik niet lief te hebben was, hield Hij—Hij mij met liefde tegen Zijn boezem. En iedereen die niet lief te hebben is, laat mij hen ook liefhebben. Laat de Geest die in Christus was, in ons zijn. Amen. Ik heb Hem lief. Ik heb Hem lief. O, my!

Koester niet de ijdele rijkdommen van deze
wereld,
Die zo spoedig vergaan,
Zoek naar die hemelse schatten,
Die zullen nimmer vergaan!

Hou Gods onveranderlijke hand vast!
 Hou Gods onveranderlijke hand vast!
 Bouw uw hoop op eeuwige dingen,
 Hou Gods onveranderlijke hand vast!

Wanneer mijn reisweg voltooid is,
 Als ik aan God trouw ben geweest,
 Mijn huis, mooi en helder, in Glorie,
 Zal mijn opgenomen ziel zien!

Dus laat ons vasthouden aan Gods
 onveranderlijke hand!

Hou vast aan Gods onveranderlijke hand!

Bouw uw hoop op eeuwige dingen,

Hou vast aan Gods onveranderlijke hand!

266 Is dat het gebed van elke man en vrouw, jongen of meisje, hier vandaag? [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.] God zegene u, en moge Hij u zo houden; nederig van geest; zacht in uw ziel; anderen vergevend, zoals Christus, omwille van God, u vergaf. Wees vriendelijk, vrijgevig, gastvrij.

267 Is er nog meer activiteit, iets in de kerk, Broeder Neville?

268 Luister, mijn dierbare Christelijke vriend, terwijl u vanmorgen hier vandaan reist. We hebben hier niet veel te bieden op het vlak van het materiële, aan u vreemden in onze poorten. We hebben een kleine oude tabernakel. We zijn een arm volk, net zo arm als we kunnen zijn. Het—het spijt ons dat we hier niet iets beters kunnen hebben als teken van welkom aan—aan de mensen. Maar, mijn broeder, zuster, aan de binnenkant van deze kleine muren hier, waarvan het bouwwerk niet veel is om naar te kijken, maar u zult een welkom vinden voor de Heer Jezus Christus. Kom met ons aanbidden, als u geen plaats hebt om naartoe te gaan. We hebben hier een fijne voorganger. Enkele fijne mannen hier bij de raad van diakenen enzovoort, enkele fijne Christenen. Kom, zoek een stoel voor u, en u zult hier altijd welkom zijn in de Branham Tabernakel.

269 We hebben maar één ding dat we kunnen doen, we hebben de Heer Jezus lief met heel ons hart. Wij geloven dat het Woord de . . . dat deze Bijbel het Woord van God is. We hebben geen studieboeken; alleen deze Bijbel. We hebben hier geen wet van *dit, dat*, van . . . Wel, onze wet is liefde. Onze geloofsbelijdenis is Christus. En we houden gewoon van u met heel ons hart. Kom terug en wees bij ons, als u dat wilt. En we hopen u op een dag in een beter land te zien, waar we . . .

270 Maar laten we op dit moment naar Zion trekken, als u wilt, terwijl u opstaat. Teddy, wil je even vlug hier naar voren komen, zoon. We zijn . . .

271 Avondmaaldienst vanavond. O, ik ben blij hier te zijn om daaraan deel te nemen. Luister, Jezus zei: "Hij die Mijn vlees eet en Mijn Bloed drinkt, heeft eeuwigdurend Leven, en Ik zal hem

opwekken in de laatste dagen.” Dat Woord is onsterfelijk. Is dat juist? [Samenkomst zegt: “Amen.”] In orde.

²⁷² Nu, allemaal samen nu, laten we zingen *We trekken naar Zion*. Goed.

Kom, wij die de Heer beminnen,
En laat onze vreugd bekend zijn,
Verenig u in een lied van lieflijk akkoord,
Verenig u in een lied van lieflijk akkoord,
En zo de Troon omringen,
En zo de Troon omringen.

Keer u nu om en schud de handen.

We trekken naar Zion,
Een wondermooi, wondermooi Zion;
We trekken opwaarts naar Zion,
De wondermooie Stad van God.

O, we trekken naar Zion,
Wondermooi, wondermooi Zion;
We trekken opwaarts naar Zion,
Die wondermooie Stad van God.

²⁷³ Nu, terwijl we dat refrein nog een keer zingen, dan ons afsluitingslied. We zullen *Trekken naar Zion* nog één keer zingen, stel uzelf voor aan de onbekende. Vertel hem dat u blij bent dat hij hier is. Omdat de kerk heet is, en we zullen niet lang in de kerk blijven om te gaan. De dienst is nu voorbij. We zullen over een paar minuten sluiten. Laten we ons nu omkeren en zeggen: “Ik ben meneer Jones, en ik ben blij u te ontmoeten. Kom terug naar de tabernakel.” Wees vriendelijk, glimlach, iedereen. In orde nu.

We trekken naar . . .

Stel jezelf voor aan de vreemdeling, vertel hem om terug te komen.

. . . wondermooi Zion;
We trekken opwaarts naar Zion,
Die wondermooie Stad van God.

²⁷⁴ Nu, het onsterfelijke lied van de Branham Tabernakel, ter afsluiting. Hoevelen herinneren zich het ouderwetse afsluitingslied?

Neem de Naam van Jezus mede,
Kind van kommer, zorg en smart;
Die schenkt u vreugd en troost,
Draag die Naam, waar u ook gaat.

O my! Allen tezamen.

Neem de Naam van Jezus mede,
Kind van kommer, zorg en smart;
Die schenkt u vreugd en troost,
Draag die Naam, waar u ook gaat.

O dierb're Naam, O hoe zoet!
Hoop der aard en 's hemels vreugd;
Dierb're Naam, o hoe zoet!
Hoop der aard en 's hemels vreugd.

Neem de Naam van Jezus mede,
Als een schild in ied're strijd;
Als verzoeking u omgeven,
O, fluister zijn heil'ge Naam in gebed.

O dierb're Naam, O hoe zoet!
Hoop der aard en 's hemels vreugd;
Dierb're Naam (O dierb're Naam), O hoe zoet!
Hoop der aard en 's hemels vreugd.

²⁷⁵ Zullen we nu onze hoofden buigen in gebed. Voorganger, kom met ons afsluiten, wilt u, mijn broeder.

HET WOORD WERD VLEES (INDIA REISVERSLAG) DUT54-1003M
(The Word Became Flesh (India Trip Report))

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gepredikt op zondagmorgen 3 oktober 1954 in de Branham Tabernakel in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org